

Radosna MISIJSKI LIST vijest

U župi nismo našli ništa - samo
zemlju koju stvori Bog

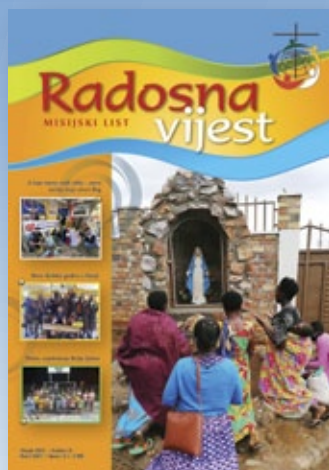

Nova školska godina u Keniji

Stalno svjedočenje Božje ljubavi

Apostolat molitve

Molimo za one koji su pretrpjeli zlo od članova Crkve; neka u samoj Crkvi nađu konkretan odgovor na svoju bol i patnju.

Sadržaj

Uvodnik	Nemoć kušnja i napasti.....	3
U središtu	Dan svjedoka vjere: 30 godina svjedočanstva za vjeru.....	4
Iz života naših misionara	U župi nismo našli ništa - samo zemlju koju stvorio Bog.....	6
	Nova školska godina u Keniji.....	7
	Stalno svjedočenje Božje ljubavi	9
Intervju	Antun Sente, rektor Nacionalnog svetišta sv. Josipa u Karlovcu.....	11
Apostolat molitve	Apostolat molitve za ožujak	14
Aktualnosti	Don Jakoslav Banić primio misionarski križ.....	15
	Molitva, novčić i osmijeh svaki dan - jer Bog ljubi vesela darivatelja	16
	Moj korizmeni hod s onima koji to fizički ne mogu	17
	Obavještajno-sigurnosna agencija u BiH ponovno aktivna.....	17
	Posjet djece iz Novog Sarajeva Misijskoj središnjici.....	18
	Župa Čerin misijski aktivna	18
Životni put jednog misionara	S pouzdanjem u Boga, naprijed!	19
Svi su misionari	Kreativna hrabrost svetog Josipa	21

Impressum **Izdavači:** Nacionalne uprave Papinskih misijskih djela u Republici Hrvatskoj i u Bosni i Hercegovini
Glavna urednica: s. Ivana Margarín, FDC; **Zamjenik glavne urednice:** mons. Luka Tunjić
Godišnja pretplata: Hrvatska 15 €; Bosna i Hercegovina 24 KM; europske zemlje 30 EUR; Australija 40 AUD; Amerika 40 USD; Kanada 40 CAD
Tisak: MMV-94 d.o.o.; ISSN 1331-1204

Darove za različite misijske namjene i pretplatu *Radosne vijesti* možete slati na adrese i račune:

NACIONALNA UPRAVA PMD RH
Ksaverska cesta 12a, HR - 10000 ZAGREB
 Tel. 00385/1/5635-055
 E-mail: missio.croatia@misije.hr
 web: www.misije.hr

Žiro račun:
 Zagrebačka banka d.d., Zagreb
 IBAN HR632360001101542876
 SWIFT CODE: ZABAHR2X
 Navesti svrhu uplate

NACIONALNA UPRAVA PMD BiH
Kaptol 32, BiH - 71000 SARAJEVO
 Tel./fax: 00387/33/667-889
 E-mail: missio.bih@bih.net.ba
 web: www.missio.ba

Račun u konvertibilnim markama:
 UniCredit Bank d.d.
 Račun primatelja: 3383202200897320
 Navesti svrhu uplate

Devizni račun:
 UniCredit Bank d.d.
 IBAN: BA393383204893626147
 SWIFT CODE: UNCRBA22; No. 48-32-936261
 Navesti svrhu uplate

Piše mons. Luka Tunjić

Nemoć kušnja i napasti

Cijeli ožujak je u korizmenom vremenu, u kojem bismo se trebali intenzivnije pripremljati za uskrsnuće Gospodina našega Isusa Krista. Kao što je i sam Isus na početku svojega javnog djelovanja bio iskušavan u pustinji, tako smo i mi izloženi cjeloživotnoj vjetrometini različitih kušnja i napasti. Povijest spasenja nam pokazuje da su kušnje vlasti, slasti, časti, slave i novca na vrhu ljestvice zamka kojih nije pošteđen nijedan čovjek i nijedno vrijeme. Mnogi kažu da smo u današnjem vremenu izloženiji kušnjama i napastima, jer su na svakom koraku i nadohvat ruke, jednostavno, svima, od djece do najstarijih.

Možda su u pravu oni koji tako misle, ali iskustvo nas uči da su one sveprisutne, da su prirodene čovjeku i sastavan dio njegove naravi. To je, doduše, istina, ali je samo jedna strana istine. Jer druga strana istine je da nam je urođeno i sastavan dio naše naravi i to da budemo dobri, poštenu, plemeniti, da budemo sveti. Vrijeme korizme je upravo idealno vrijeme, u kojem svoju „savjest trebamo staviti na vagu“ i vidjeti koji je dio naše naravi nama ovladao. Ako na vagu svojeg života budemo gledali samo tjelesnim očima, onda će nam ona pokazati da smo dobri i plemeniti te nam poručiti da smo na ispravnu putu. Ali ako na nju gledamo očima vjere, Božjim očima, onda će nam pokazati sasvim druge vrijednosti, a procjena o nama bit će puno drugačija i puno realnija. Možda s onim utegom na vagi, koji se pomakao u stranu koju nismo željeli, ne ćemo biti zadovoljni, ali upravo on nam pomaže otkriti gdje i kad smo napravili pogrešne procjene, gdje smo sagriješili te kojim putem bismo trebali ići.

Upoće nije slučajno što se na početku korizme organiziraju maškare, jer korizma je vrijeme skidanja maski koje

nam je splela naša sebičnost, oholost i naše različite želje – sve ono što je i Isus odbacio kad ga je Sotona napastovao. Korizma je vrijeme rušenja naših zidova sigurnosti, koje smo sazdali na pohlepi, egoizmu, zavisti, ljubomori, razdvajanju... Ona je vrijeme zidanja novih zidova, koji su armirani vjerom, nadom i ljubavlju. Korizma je vapaj kojim je zavapio David nakon grijeha: „Čisto srce stvori mi Bože i duh postojan obnovi u meni.“ (Ps 51, 12) Stvaranje čista srca i postojana duha naš je trajan hod prema uskrsnomu Gospodinu te prema našem konačnom susretu u vječnosti. Uz Isusa, koji je naš Put, Istina i Život (usp. Iv 14, 6), i životni hod naših misionara može nam pomoći u trasiranju našega korizmenog i životnog hoda. To je hod okrenut prema nebu, ispunjen radosnom viješću, hod solidarnosti i služenja najpotrebitijima. To je hod sv. Ivana Krstitelja, koji kaže: „On treba da raste, a ja da se umanjujem.“ (Iv 3, 30) Korizmenog hoda nema bez poniznosti, jednostavnosti, služenja, odricanja... Korizmeni hod nije lišen kušnja i napasti, koje se ogledaju u svakodnevnim problemima, patnjama, trnju i križevima, ali jamči nam pobjedu, jer je uskrsli Isus konačni pobjednik. Pokazao je to jasno i nedvosmisleno svojim uskrsnućem. Sve urote, zlobe, spletke, kušnje i napasti, sve ono što začetnik zla – Sotona smisli, pred uskrsnim Gospodinom kapitulira i zauvijek će biti poraženo.

Stoga neka u ovome korizmenom hodu raste naša vjera po svakodnevnoj dobroti, milosrdnoj ljubavi, molitvi, postu i euharistiji! Neka naše srce pročisti Božja riječ i neka po toj riječi naš duh bude postojan i otporan! Jer takvu srcu i duhu ništa ne mogu suvremene napasti i zamke ovog svijeta.

30 godina svjedočanstva za vjeru

Dan svjedoka vjere u Katoličkoj crkvi širom svijeta slavi se 24. ožujka, a počeo se obilježavati 1993. godine, na dan kad je za vrijeme slavljenja sv. mise ubijen salvadorski nadbiskup sv. Oskar Romero (+ 1980.), zbog toga što je odlučno stao u obranu obespravljenih, siromašnih i progonjenih te pozvao i svoje svećenike da to isto učine. Nekoliko dana prije svoje smrti nadbiskup je izjavio: „Da, ubit će me, ali ne će ubiti istinu.“ Sjećanje na njegovu hrabrost ostat će trajno u srcima njegova naroda i svih nas. Na stotine i tisuće drugih misionara i misionarka, vjerovjesnika i pastoralnih djelatnika, vođeni istom Kristovom logikom: „Tko izgubi život svoj poradi mene, naći će ga“ (Mt 16, 25), bili su, poput njega, ubijeni jer nisu htjeli odstupiti od evanđeoskih vrijednota.

Sveti Oskar Arnulfo Romero y Galdámez, salvadorski biskup i mučenik,

rođen je 15. kolovoza 1917. u salvadorskom gradu Ciudad Barriosu (kotar San Miguel), kao sin Santosa Romera i Guadalupe de Jesús Galdámez. Imao je sedmero braće i sestara. Školovao se u sjemeništima u

San Miguelu i San Salvadoru, a zatim je studirao i 1941. diplomirao teologiju u Rimu, gdje je 4. travnja 1942. zaređen za svećenika. Nakon povratka u domovinu (1943.) djelovao je kao župnik u Anamorosu (kotar La Unión) i San Miguelu, gdje je služio više od 20 godina i pomogao sagraditi katedralu. Osnovao je razne apostolske skupine, kao i društvo liječenih alkoholičara. Promicao je pobožnost Mariji Kraljici Mira. Potom je postao rektor interdijecezanskog sjemeništa u glavnom gradu, San Salvadoru, i tajnik Salvadorske biskupske konferencije. Imenovan je 25. travnja 1970. pomoćnim biskupom San Salvadora, a 15. listopada 1974. biskupom Biskupije Santiago de María. Nadbiskupom San Salvadora postao je 3. veljače 1977.

Nadbiskup Romero osuđivao je u svojim propovjedima i govorima svaku diktaturu, svaki teror i svako nasilje, kako vladinih oružanih snaga tako i desničarskih skupina te ljevičarskih gerilaca. U tom razdoblju ubijeno je šest svećenika, a više od pedeset je napadnuto, opljačkano ili protjerano. Zagovornik ljudskih prava i borac za socijalnu pravdu, Romero je bio neumoran zaštitnik sirotinje i svih žrtava zlosilja, pa su mu zlotvori u više navrata prijetili smrću. Izjavio je da je spreman žrtvovati svoj život za „spas i uskrsnuće“ Salvadora.

Proročkom upornošću i izdržljivošću trpio je udarce zdesna i slijeva, također i iz crkvenih krugova. Na sve te optužbe on sam je odgovorio: „Crkva se progona zato što uistinu želi biti Crkva Isusa Krista. Dok naviješta spasenje na drugom svijetu, ne uranjajući u stvarne probleme ovog svijeta, poštuje ju se i hvali, čak ju se obasipa povlasticama. Ali ako ostane vjerna svojem poslanju i ukaže na grijeh koji toliki broj ljudi baca u bijedu, ako naviješta nadu u pravedniji i čovječniji svijet, progona ju se i kleveće...“

Nadbiskupa Romera 24. ožujka 1980. u San Salvadoru ubio je ubojica iz desničarskog odreda smrti zloglasnog bojnika Roberta D'Aubuissona, u bolničkoj kapeli Božje providnosti dok je služio misu. Mučnikova krv prolila se po oltaru. Posljednje Romerove riječi bile su: „Neka se Bog smiluje ubojicama.“ Njegovu sprovodu u katedrali Svetog Spasitelja u San Salvadoru 30. ožujka 1980. bilo je nazočno više od 250 000 ljudi iz cijelog svijeta. I za vrijeme njegova sprovoda zlotvori, po svemu sudeći pripadnici salvadorske vojske, na okolnim su ulicama bombama i pucnjavom iz pušaka uznemirili mnoštvo ljudi ispred katedrale, a tom prigodom poginulo je više od 30 ljudi i više od 200 bilo je ranjeno.

Papa Franjo proglasio je Oskara Romera blaženim 23. svibnja 2015., a svetim 14. listopada 2018.

Na kraju građanske godine medijska služba Zbora za evangelizaciju naroda, Agencija „Fides“, objavljuje popis pastoralnih djelatnika koji su izgubili život na nasilan način tijekom posljednjih 12 mjeseci. Prema dostupnim podacima, u 2022. godini ubijeno je 18 misionara, a od toga 12 svećenika, jedan redovnik, tri redovnice, jedan sjemeništarc i jedan laik. Najviše ih je ubijeno u Africi (devet), Latinska Amerika (osam), Azija (jedan). Od 2001. do 2021. godine ukupni broj ubijenih misionara u svijetu iznosi 526.

Misionari i misionarke svoj život nesebično posvećuju služenju drugima. Prisjetimo se misionara Crkve u Hrvata koji su izgubili život poradi Krista:

Fra Vjeko Ćurić

rođen je 26. travnja 1957. u Lupoglavu, kraj Žepča, kao drugo od šestoro djece u obitelji Petra i Anje Ćurić. Školovao se za svećenika od 1976. do 1982., kad je zaređen, diplomiravši filozofiju i teologiju na Franjevačkoj teologiji u Sarajevu.

Za vrijeme studija javio se u njemu misionarski poziv, pa je poslije završena studija i ređenja otišao u Pariz na učenje francuskoga i pripremanje za odlazak u misije u Ruandu, za koju je govorio da je najsićnija Bosni po svojim brjegovima, čak i klimi, ali razderana napetostima između dvaju naroda (Hutu i Tutsi). U Ruandu dolazi 1983. i ondje ostaje do svoje smrti.

U Ruandi 1994. počinje građanski rat, u kojem je život izgubilo oko milijun ljudi. Fra Vjeko je dokraja ostao uz narod i puno puta riskirao život da bi pomogao te stječe nadimak „otac hrabrosti“ i prozvan je afričkim Oskarom Schindlerom jer je spasio brojne civile od genocida. Spašavao je sve kojima su spas i pomoć trebali, ne gledajući plemenske razlike. Više puta je bio u smrtnoj opasnosti, ali napad koji se dogodio 31. siječnja 1998. godine nije preživio. Ubojica je bio s njim u autu i kad su stigli do crkvice u Kigaliju, u njega je ispalio osam hitaca iz pišto-

lja. Ubojica nikada nije pronađen. Fra Vjeko je pokopan u mjestu Kivumu, u župnoj crkvi koju je sagradio skupa s vjernicima. Dan nakon njegova ubojstva papa Ivan Pavao II. spomenuo ga je u govoru na Trgu sv. Petra u Vatikanu rekavši: „Fra Vjeko još je jedna žrtva dodana dugu nizu misionara koji su svoju ljubav prema Kristu i afričkim narodima potvrdili žrtvujući vlastiti život.“

Hvala ti fra Vjeko!

Sestra Lukrecija Anđa Mamić

rođena je 2. rujna 1948. u selu Zidine, kod Tomislavgrada. Osnovnu školu završila je u Dubrovniku, a srednju medicinsku u Cetinju. Odgoj u vjeri i molitva postali su svakidašnjica malene Lukrecije, a kad je ostala bez oca u ranoj dobi, osjetila je, upravo u patnji, da će jednog dana postati redovnica.

U samostan Službenica milosrđa ušla je 1962. godine u Splitu. Prve zavjete položila je 30. kolovoza 1969., a vječne 29. kolovoza 1979. u Splitu. Jednako snažno, vrlo je brzo osvijestila i misijski poziv, s naglaskom na Afriku, koja je bila njezina velika želja. Jednom prigodom, kad se govorilo o misijama ad gentes, s. Lukrecija je rekla da joj je želja ići u Afriku, gdje je to najpotrebnije, a tihim glasom je nadodala da bi željela biti mučenica.

Burundi je zemlja velikih jezera, okružena Ruandom, Tanzanijom i Kongom. Ima gotovo devet milijuna stanovnika, među kojima su najveća plemena Tutsi i Hutu, a na području gdje je djelovala sestra Lukrecija mnogo je Pigmejaca (Batua). Uvijek vedra i nasmijana, ali šutljiva i diskretna, rado je pronalazila najpotrebnije među najsiromašnijima. Uz rad kao medicinska sestra i vjeroučiteljica, uvijek je imala vremena za obilazak obitelji, da bi se u razgovoru uvjerila gdje je najpotrebnije pomoći. Posebno se zauzimala za pomoć djeci pri školovanju.

27. studenoga 2011. godine oko 21 sat po mjesnom vremenu dvojica naoružanih i maskiranih razbojnika upala su u samostan u Kirembi tražeći novac. Nakon što su im sestre redovnice dale sav novac koji su

imale, na mjestu su ubili sestru Lukreciju. Pokopana je u Splitu.

Njezino ime ostalo je prisutno i živo i neće se izbrisati ni u budućim naraštajima.

Sestra M. Clara Agano Kahambu

rođena je 3. srpnja 1976. godine u Župi Luofu, Biskupiji Butembo-Beni, u DR Kongu, od oca Jean-Pierrea i majke Anastasie Kahindo, kao peto dijete u obitelji od desetero djece. U društvu Školskih sestara franjevačka Krista Kralja, Provincije Presvetog Srca Isusova, sa sjedištem u Splitu, u misiji u DR Kongo, u Ngubiju, u Bukavuu, primljena je u kandidaturu 16. studenoga 2000., u postulaturu 5. kolovoza 2001., u novicijat 25. kolovoza 2002., a doživotne zavjete položila je 2. kolovoza 2010. godine. Prije ulaska u samostan završila je srednju školu, smjer matematika i fizika. Kao redovnica završila je studij za pastoral obitelji u Bukavuu. U srednjoj školi „Ifendula“ u Luhwinji bila je ravnateljica i predavala psihologiju, pedagogiju i vjeronauk, a bila je i ravnateljica domaćinske škole „Sv. Magdalena“ u Muhunguu, u Bukavuu, sve do nasilne smrti 29. studenoga 2016.

Nakon jutarnje molitve otišla je na posao i dok je radila u svojem uredu, napadnuta je i ubijena. Domaćinska škola bila je škola za žene, djevojke i djecu koji nisu imali prilike pohađati osnovnu školu te su ih sestre okupljale i učile čitati, pisati i obavljati razne domaćinske poslove. Imala je izražen osjećaj prema siromašnima i bolesnima, što se vidjelo u njezinu nastojanju da im pomogne. Glazbeno je bila nadarena i s velikom radošću animirala liturgiju. Bila je svjesna svojega plahog karaktera, ali i zahtjeva života u redovničkoj zajednici te odgovornosti potpuna predanja Gospodinu.

Misionari i misionarke svoj život nesebično posvećuju služenju drugima i spremni su život darovati za istinu i Krista. Neka nam život naših misionara bude poticaj da se nikada ne umorimo činiti dobro i svjedočiti radosnu vijest. Molimo za naše misionare i misionarke, neka ih vodi i obasjava Kristovo svjetlo. Podržimo ih duhovno i materijalno!

U župi nismo našli ništa - samo zemlju koju stvori Bog

UGANDA
– S. Vedrana Ljubić

Ovih dana u liturgijskim čitanjima čitamo iz Knjige postanka kako je Bog stvorio svijet. Sve je počelo sa stvaranjem. Što bi čovjek trebao, što bi čovjeku koristilo, kako čitamo, sve što je Bog stvorio bilo je dobro. Na kraju Bog stvori ono najbolje – čovjeka. Stvori ga na svoju sliku i priliku i to ništa drugačije i s nikakvom drugom namjerom nego da čini ono što je on, Bog, učinio i čini. Bog ima plan sa svima nama, sa svakim pojedincem; dao nam je što nam treba: razum, talente i odgovornost.

Dok sam meditirala, promišljala sam o tome koliko i kako mi odgovaramo na Božje povjerenje. Osobno zahvaljujem Bogu i primjerima drugih koji su utjecali na moj

život, moje redovničko i misijsko zvanje; svojim roditeljima, vjeroučiteljima, učiteljima u školi, odgajateljima u samostanu i drugima. Sretna sam da sam misionarka i zahvaljujem dragomu Bogu za zdravlje i ovo vrijeme od 25 godina služenja kao misionarka. Dok je Bog stvarao svijet, nije mu nitko trebao, sam je sve činio. Mogao je to jer je Bog svemoguć, dok smo mi ljudi upućeni jedni na druge i malo što možemo činiti sami. Mi misionari u misijskim zemljama možemo „stvarati“, ostvarivati Božje povjerenje i planove s nama, uz Božju pomoć, s prijateljima i dobročiniteljima misija.

Kad sam promišljala o odlasku u misije, nisam bila zabrinuta kako ću i hoću li to moći, jer sam se zamišljala, kao misionarka, ići od kuće do kuće, svjedočeci Božju prisutnost tako što bih govorila o Bogu, slušala i pomagala koliko bih mogla. Nikad se nisam zamišljala kao ona koja će se baviti cementom, blokovima, željezom i daskama, ukratko – gradnjom. Kada završim s pisanjem ovih redaka, poći ću prema općini Katakwe, u novooznojanoj Župi Olilim, i vidjeti odakle

i kako početi s izgradnjom nove misije. Kao što mi Kćeri Božje ljubavi moramo početi od nule, tako i naš župnik, vlč. Ambrose, mora početi ni od čega. Što smo mi i župnik našli u župi, moći ćete vidjeti na priloženim fotografijama: ništa – samo zemlju koju stvori Bog. Za svaki početak, bilo koje akcije, trebamo puno moliti, planirati, dogovarati se i na kraju s odgovornima u redovničkoj zajednici i biskupiji odlučiti o novom iskoraku, odakle i kako početi. Govorim o novoj misiji u Župi Olilim, o selu Aterai. Ondje smo mi Kćeri Božje ljubavi prije nekoliko godina kupile zemlju, gdje želimo izgraditi samostan i započeti projekte koji bi pomogli stanovnicima te misije. Predložena nam je najprije izgradnja vrtića, jer, kako reče mjesni poglavica John: „Trebamo početi raditi s malom djecom. Mi stariji i stari već smo formirani i nas je teško promijeniti.“ Radi se o regiji koja je bila odsječena od civiliziranog svijeta jer su pobunjenici kontrolirali taj kraj. Naoružani ratnici, tzv. karamajoni, držali su kraj nestabilnim. Nakon što su ti ratnici

KENIJA
– Fra Miro Babić, OFM

Nova školska godina u Keniji

razoružani, sad se može raditi i graditi u tom kraju. Najprije moramo iskopati bunar, da svi imaju vodu, pa onda razmišljati kako dalje. Ako Bog da i dobijemo pomoć, poslije vrtića razmišljamo izgraditi osnovnu i krojačku školu, da bismo pomogli djeci i njihovim majkama. Razmišljamo s vremenom izgraditi školu za djecu s posebnim potrebama. Od Danila Lisjaka, salezijanca iz Slovenije, dobile smo 35 šivaćih strojeva. Naše domorodačke sestre školuju se za krojačice, pa ako izgradimo krojačku školu, bit će to od velike pomoći tomu siromašnom narodu.

Eto, oni koji bi mogli pomoći ne trebaju tražiti kako i gdje pomoći, mi bismo bile zahvalne da skupa izgradimo potrebne škole! Zahvalne smo Misijskoj središnjici u Sarajevu, Misijском uredu u Zagrebu i Sloveniji, tj. dobročiniteljima *Mive* na spremnosti da doniraju našoj misiji i župi traktor. U Olilimu je zemlja posve ravna, pa je teško kopati da bi se posijale žitarice i baš nam je nužno bio potreban traktor. Traktor će nam dobro doći za transportiranje materijala za gradnju i sve drugo potrebno za misiju i župu. Još jednom zahvaljujem dobročiniteljima misija i misionara, odnosno dobročiniteljima potrebitih i siromašnim u misijskim zemljama.

Bog vas blagoslovio i nagradio za svako dobro djelo!

Dragi čitatelji Radosne vijesti i dragi prijatelji misija! Afrička kultura odgoj djeteta smatra odgovornošću cijele zajednice i to je načelo po kojem se ovdje živi. Dobro poznata afrička poslovica kaže: „Potrebno je cijelo selo da se odgoji dijete.“ Iako je u užurbanu europskom životu teško zamisliti funkcioniranje veće zajednice, siguran sam da bi se mnogi roditelji složili da je ona itekako potrebna. Zato je važno imati na umu da čitavo djetetovo okruženje utječe na njegov razvoj. Ovdje, u mojoj misiji, koja se smjestila u središnjoj Keniji, svaki dan iz prve ruke vidimo da je za odgoj djeteta potrebna cijela zajednica i upravo ta međupovezanost omogućuje nam svima da dosegamo svoj puni potencijal, i pojedinačno, ali kao i društvo u cjelini.

Ovdašnje siromaštvo, oskudica i pothranjenost velikih su razmjera i neusporedivi su s poteškoćama s kojima se susreće prosječno stanovništvo u Europi. Kenija ima rastuću poduzetničku srednju klasu, ali njezin gospodarski razvoj narušen je slabim upravljanjem i korupcijom. Iako je teško pronaći pouzdane brojke, nezaposlenost je izuzetno visoka i siguran sam da oko 45 % stanovništva živi ispod granice siromaštva.

Podrška djeci koja su željna znanja najplemenitija je investicija

Trenutačno veći dio istočne Afrike prolazi najgoru sušu u posljednjih 40 godina. Zbog sušne

sezone i kod nas hrane i vode ima sve manje, a ljudi izrazito teško žive. Većina obitelji obrađuje zemlju, no sve je češća pojava da ne mogu uzgojiti dovoljno svoje hrane. Međutim, unatoč nedaćama i neopisivu siromaštvu ne gube vjeru u Boga. On im je oslonac i uz njega lakše podnesu sve nevolje i nestalnosti života. Suša je prouzročila i uginuća životinja. Posljedica je to iscrpljenih izvora hrane i nestašice vode. Za neke je obitelji kukuruz jedina hrana koju imaju, a do vode za piće moraju prilično dugo hodati.

To je zadatak koji većinom obavljaju djeca, noseći velike žute kanistre, i zato vrlo često ne mogu ići u školu, a znamo da je škola važnaza zdravo i sretno djetinjstvo,

jer ona pruža puno više od učenja. Neki od ostalih razloga zašto djeca ne mogu ići u školu velike su udaljenosti koje moraju propješačiti do škole, zatim veliko siromaštvo, zbog kojeg su djeca prinuđena raditi, nedostatak sigurnih školskih objekata, ali i visoke cijene školarina i udžbenika, jer u Keniji škola nije besplatna. Zato naša Misijska škola sv. Franje najranjivijoj djeci pruža nadu, jer im osigurava put za izlazak iz siromaštva prema sigurnijoj budućnosti.

Ovdje u Keniji školska godina je drugačije organizirana nego u Hrvatskoj. Uvijek počinje u siječnju, a završava početkom prosinca, i stoga možemo reći da je gotovo identična kalendarskoj. Nastava se odvija u tri obrazovna razdoblja. Naša misijska škola internatskog je tipa i učenici ovdje žive cijelu godinu. Ujedno smo jedina katolička škola na ovom području i specifični smo po tome što ju pohađaju siromašni učenici s visokim akademskim uspjehom, a mnogi učenici se školuju zahvaljujući brojnim kumovima iz Hrvatske i BiH. Djeca ovdje dobivaju tri obroka dnevno, udžbenike, siguran krov nad glavom, pristup vodi i sanitarnim čvorovima, što često nemaju ni kod kuće.

Ove godine u prve razrede upisali smo 85 djece, a u svakome razrednom odjelu imamo otprilike pedeset učenika, što vjerojatno ne odgovara pedagoškim standardima u Hrvatskoj, ali sretan sam jer znam da je i ovo što radimo puno kada pomislim na sve one koji nemaju mogućnost da idu u školu i uče.

Ono po čemu ćemo pamtiti ovu školsku godinu obilježavanje je naše 30. godišnjice postojanja, a ujedno će

to biti i godina koju ćemo zapamtiti po mnogim konkretnim infrastrukturnim ulaganjima. Rezultati rada nikada ne dolaze tijekom noći i dobro znamo da je put prema uspjehu dugotrajan proces, strateški i organizacijski kvalitetno osmišljen, te su potrebni mnogi činitelji koji podupiru rad škole kao institucije prema određenim ishodima.

Nastava se u našoj školi odvija u osam učionica, a imamo i kabinet koji koristimo za izvođenje nastave iz kemije i fizike, no postali su nam pretijesni za 600 učenika i najveći problem s kojim se u posljednje četiri godine borimo upravo je nedostatak učionica u školi. U nastojanju rješavanja spomenutog problema, prije dvije godine pripremili smo projekt nadogradnje škole. Planovi su se često mijenjali, ali su strpljenje, predanost i suradnja dovele do uspjeha i uspjelismo osigurati financijska sredstva za stvaranje boljih uvjeta rada i školovanja!

Sredinom siječnja počeli smo s gradnjom novih osam učionica, a završetak radova očekujemo u lipnju. Svi učenici i djelatnici škole imat će mnogo bolje uvjete za rad, ali ono najvažnije je da ćemo na taj

način stvoriti nove prilike da bi još više djece moglo ići u školu. U lipnju planiram početi s uređenjem novih učionica, no za njihovo opremanje nemamo osigurana novčana sredstva. Zato smo slobodni zamoliti sve one koji žele učiniti nešto lijepo za Boga, evo prigode da nam pomognu u opremanju.

Učionice trebamo opremiti najosnovnijom opremom: školskim pločama i kompletima koji se sastoje od stola i stolice. Stol jednosjed bit će metalne konstrukcije, a radna ploča stola, sjedište i naslon izrađeni od drveta. Potrebno nam je 400 kompleta, a cijena jednog stola i stolice iznosi 65 eura. Stoga sam najiskrenije zahvalan svim dobročiniteljima, o kojima uvelike ovisi moj misijski rad, jer me oni svojom pomoći i povjerenjem podržavaju u djelovanju, a na dobrobit svih ljudi koji su mi u misiji povjereni na brigu i skrb.

Najveći blagoslov u svemu je, ipak, Božja prisutnost i pomoć, koju imamo u svakom trenutku, pa zato hrabro i s vjerom da će Bog sve izvesti na dobro idemo dalje, jer on uvijek djeluje kad je najpotrebnije. Samo mu vjerujemo!

BOLIVIJA
– Fra Ivica Vrbić

Opisati život misionara nikad ne će biti moguće dokraja. Može se samo približiti i dati uvid u svakodnevne aktivnosti, oni najvjerniji mogu pratiti i biti upoznati sa svim događajima. Mogu pratiti anegdote, pa čak i zapamtiti ljude, ali ono što fali jest – iskustvo.

Teško je prenijeti emocije koje se svakodnevno proživljavaju i što znači voljeti koga, poznavati koga, osjetiti znoj, suze, radosti i žalosti. Trpi se, ali istovremeno osjeća ispunjenje u duši zbog svakodnevna življenja jedinstvenoga Božjeg poziva.

I pak, važno je govoriti o životu u misijama, o svijetu koji je toliko drugačiji od našega, onoga na koji smo navikli. On je uvijek pun teškoća, ali isto tako i praćen blagoslovima, da bismo svjedočili o Božjoj ljubavi i svakodnevnom malim čudima. Ljepota navještaja Isusove riječi onima koji ju još ne poznaju plaća se osmijesima na licima ljudi, a posebno onih najmlađih.

Govoreći o samom rasporedu i dnevnim dužnostima, teško je definirati ih, jer nijedan dan nije sličan

Stalno svjedočenje Božje ljubavi

onomu prethodnome niti sljedećemu. Svaki posjet kojoj zajednici je jedinstven, donosi susrete s poznatim licima, ali na novi način. Svaki dan je nova pustolovina i to je ono što misionarski život čini tako uzbudljivim i ispunjenim.

Gotovo svakodnevno odlazimo posjetiti jednu od 23 zajednice koje pripadaju našoj Župi Mineru. Ponekad se posjećuje i više njih dnevno, ponekad i četiri, ako se ide s određenom nakanom ili ako se slavi blagdan. Uvijek se osmišljava prikladan program za tamošnje ljude, a najviše se to odnosi na djecu i mlade. Sveta misa je, svakako, središnji dio svakog posjeta nas fratara, no stvari malo drugačije funkcioniraju nego bi ih neki možda mogli zamisliti. U ovom podneblju riječ vrijeme ne shvaća se tako ozbiljno i najčešće nije od koristi obavijestiti mještane u koliko sati će se slaviti misa. Dovoljno je reći koji dan će to biti i približno vrijeme, jer gotovo svi će zakasnuti na bilo kakav doga-

đaj zbog neopterećenosti vremenom i rasporedom.

Dolaskom u selo obavještavamo mještane da smo stigli i upućujemo se na mjesto na kojem će se slaviti misa, bila to kapela, školska učionica ili igralište ako nema zatvorenog objekta. Put do većine njih je teško prohodan, posebno nakon kišnih razdoblja, i najčešće putujemo s pitanjem hoćemo li se uspjeti izvući iz blata ili kako prijeći dijelove potopljene vodom. Svakomu našem dolasku prethodi molitva tijekom vožnje kojom zazivamo Duha Svetoga i molimo Gospodina da žanje ono što ćemo mi, uz njegovu pomoć, posijati.

Najčešće nas po dolasku prate djeca, koja su već bila u igri na ulici ili igralištu, a potom se pridružuju i ostali, mladi, njihovi roditelji. Najčešće na misu dolaze majke, jer očevi u rijetkim slučajevima prisustvuju euharistijskomu slavlju. Broj ljudi na misi ovisi od sela do sela, od običaja, izobrazbe, odgoja i drugih segmenata, ali u većini slučajeva uključuje 20-ak odraslih osoba i više djece. Dok

čekamo okupljanje svih, veoma je važan evangelizacijski trenutak. Čekanje se najčešće oduži na pola sata do sat, a u tom periodu volonteri i mladi iz župe ili Frame održavaju program za djecu. Za najmlađe su to pjesme s plesnim pokretima, koje uvijek podrazumijevaju neku vrstu vjerske pouke na zanimljiv način. Uči ih se i znaku križa i osnovnim molitvama: *Oče naš*, *Zdravo Marijo* i *Slava Ocu*, jer u obitelji najčešće ne mogu primiti osnovno znanje o vjeri. One malo starije uči se i *Vjerovanje*, *Kronicu* i druge molitve ili se razgovara o ozbiljnijim temama, poput grijeha, sakramenata, seksualnosti, koja je ovdje tabu tema jer se pojam obitelji izgubio. Većina parova živi nevjenčano, često osobe imaju djecu s više različitih partnera, a mladi, posebno djevojke, dobivaju djecu vrlo rano, sa svega 12 ili 13 godina. Nakon evangelizacijskog dijela slijedi slavlje svete mise. Osim teških uvjeta, vrućine i komaraca, treba se uložiti i velik napor da se zadrže svi prisutni, a posebno djeca. Ona su prisutna u najvećem broju i potrebno ih je animirati i privući da slušaju Božju riječ, a zatim pronaći i prave riječi utjehe za odrasle i sve kojima je to potrebno. Nakon mise najčešće slijedi podjela poklona, hrane, odjeće, slatkiša, pribora za školu ili kojih drugih stvari za kojima u tom trenutku imaju potrebu.

Nažalost, djeca i mladi koji se pripremaju za sakramente pričesti i krizme vrlo često ih i ne prime, jer ne dolaze na vjeronauk zbog puke nezainteresiranosti. Pojam sakramenta je relativiziran i nedostaje ozbiljno shvaćanje i prakticiranje vjerskog

života. U tim pripremama sudjeluju volonteri, koji svojim katehezama djeluju kao produžena ruka svećenika u misijama, a koji bez sumnje trebaju pomoć vjernika laika. To su najčešće mladi župljani, koji žive bliže župnoj crkvi i spremni su priskočiti u pomoć, ali i oni koji dolaze iz drugih gradova ili država rado će posvetiti jedan dio svojeg života misijama. Njihovo iskustvo živa Boga i prisutnost uza svećenika može puno učiniti, jer radom i zalaganjem, ali i primjerom mogu potaknuti živu vjeru kod ljudi ili barem put prema njoj. Također, budući da se ne shvaća važnost sakramenata, ni misa nije izuzetak, pa se zalaganjem i primjerom laika može povećati svijest, ono što bi samomu svećeniku bilo teže postići u ovim uvjetima. Volonteri također u periodima u kojima se pripremamo za veće blagdane, korizmu ili advent, spremaju prigodne teme i kateheze, kojima mlade raznih dobnih skupina pripremaju za Božić ili Uskrs. Tijekom trajanja školske godine rade, s djecom koja trebaju pomoć u učenju, materijalnim stvarima, ali najviše im pomažu u duhovnosti, koju treba usaditi u svijest djece još u školskim danima.

Budući da su „vjernici“ slabi u svojoj vjeri, a to znači da ju prakticiraju samo kad je potreba za njom, lako se daju zavesti raznim vjerovanjima. Konkretno, u našoj misiji je veliki problem s vračarima, spiritizmom, ali i mnogobrojnim protestantskim sektama. Narod pristaje uz „najuvjerljivije“, one koji obećavaju rješenja za životne probleme ili koju konkretnu situaciju. Mnogi se i Katoličkoj crkvi, nažalost,

približavaju samo u slučajevima kad im je potreban spas iz kojeg problema. Slučajevi su razni: pitanje zdravlja, uroka, do psihičkih problema ili zabrinutosti za članove obitelji, ali činjenica je isto tako i da odlaze kada dobiju ono što žele, jer nisu živo sjedinjeni s Gospodinom. Ono što pokušavamo napraviti, a volonteri u tome imaju veliku ulogu, jest stvoriti kontinuiran rad sa svim dobnim skupinama, upoznavajući ih pomalo s istinama vjere i velikom Božjom ljubavlju za svakoga od njih. To posljednje je veoma osjetljivo područje, jer dostojanstvo osobe često je narušavano od djetinjstva, bilo psihološkim, fizičkim ili seksualnim zlostavljanjem i ponižavanjem od najbližih članova obitelji. Ponekad su djeca toliko traumatizirana da vjeruju da uopće ne vrijede, a posljedice su u moralnom smislu nemjerljive.

Ono što je krajnji cilj cjelokupnog djelovanja i svećenika i volontera jest navesti sve ljude na živi odnos s Isusom, koji neće nestati i nakon odlaska svećenika ni s dolaskom prve teškoće. Duhovno vodstvo, materijalna pomoć, ali i odvajanje svojeg vremena, danas svima tako dragocjena, u Isusovo ime, znak je njegove prisutnosti. Isus je život koji se daje zauvijek i u punini, a sitni koraci koje mi radimo samo su putokazi do zajedništva s njime, radosti koja ne prestaje. Svećenici, ali i vjernici laici koji su spoznali Božju ljubav zapaljeni su njome i vatrom Duha Svetoga, koja želi da cijeli svijet zna za nju. Misionarski život je neopisiv, ali još je više neopisiva snaga koja iznutra tjera na stalno svjedočenje Božje ljubavi!

Intervju s mons. Antunom Senteom, rektorom Nacionalnog svetišta sv. Josipa u Karlovcu

? Kardinal Josip Bozanić imenovao vas je 2014. godine rektorom Nacionalnog svetišta sv. Josipa u Karlovcu, ali ste i župnik Župe BDM Snježne Dubovac, u Karlovcu, i voditelj ste emisija katoličkog sadržaja. Puno različitih uloga, a jedan mons. Antun Sente! Kako biste se vi predstavili našim čitateljima?

! Obično volim kao odgovor na to pitanje ispričati jednu priču koja se dogodila dok sam još bio osnovnoškolac. Dogodila se jedna neugodna situacija. Dečko koji je sjedio ispred mene u klupi udario me. Ja sam mu htio zaustaviti ruku da me dalje ne tuče. Međutim, to je vidjela učiteljica engleskoga, na čijem satu se to dogodilo, pa nas je obojicu poslala razredniku. Nije željela raspravljati, a razrednik nas je poslao ravnatelju. Ni on nije želio raspravljati, nego nam je u knjižicu napisao opomenu razrednika. Ostali učenici su govorili da nisam ništa kriv, jer taj učenik je, zapravo, volio tako izazivati sukobe, ali bilo kakva rasprava nije dolazila u obzir. Ravnatelj je ustrajao u odluci i dobio sam opomenu, koju sam kod kuće trebao pokazati roditeljima da ju potpišu. To me strašno zabrinulo. Kako ću to pokazati tati i mami? Iz brojne sam obitelji i moji roditelji su bili pozitivno strogi. Stoga sam bio zabrinut kako ću to kod kuće objasniti i mislio sam da ću i doma dobiti kaznu. Od škole

do kuće obično bih pješačio jedan sat, ali taj dan pješačio sam dva sata. Cijelo vrijeme sam bio zabrinut i bilo me strah.

Tad sam razmišljao da ću, kad ja budem učitelj, jako paziti da budem pravedan prema učenicima. Tako mi je u jednom trenutku došla misao da ne ću biti učitelj jer sam već odlučio da ću biti svećenik. Već tad sam razmišljao o svećeništvu. Tako mi je ostalo to razmišljanje što ću, zapravo, biti.

Ja sam svećenik. No prethodno sam bio i vjeroučitelj, radijski voditelj i organizator ili, kako neki kažu, menadžer. Samim time što sam postao svećenik, ostvario sam i neke druge želje koje su se pojavljivale tijekom mog odrastanja. Zaista ne znam što bih drugo radio nego bio svećenik. Svećenička služba otvara mi horizonte da mogu naviještati Božju riječ i kao radijski voditelj, kao urednik časopisa, ali i kao promicatelj lijepoga organiziranjem izložaba, poticanjem ljudi na dobro... Zahvaljujem Bogu što mi po svećeništvu otvara tako puno mogućnosti.

? Pojasnite nam važnost sv. Josipa i zašto je izabran za zaštitnika Crkve!

! Rektor Nacionalnog svetišta sv. Josipa već sam devetu godinu. Priznajem da, iako sam, kao svećenik koji je završio teologiju i studirao u Rimu, tijekom studija susretao sv. Josipa, nikada ne s tim

intenzitetom i pozornošću kao sada, kad sam čuvar svetišta. I tijekom tih devet godina, susrećući se s brojnim ljudima koji se utječu sv. Josipu i slušajući njihove životne priče, tako dirljiva svjedočanstva o moćnu zagovoru sv. Josipa, zamišljam da su i odgovorni ljudi crkve bili upoznati s tim moćnim djelovanjem sv. Josipa, pa su ga stavili kao moćna zaštitnika cijele Crkve.

Činjenica je da je Bog izabrao sv. Josipa da bude djevičanski otac Isusa Krista. Izabrala ga je i Blažena Djevičica Marija. Ako je od tih dviju osoba bio izabran, pa što mi tu imamo preispitivati, nego to moramo i mi otkriti i prema tome djelovati! Veličina sv. Josipa je u tome da osluškuje Boga i prema tome djeluje i usmjerava svoj život. Najbolje se to vidi u trenu kada spoznaje da je Marija trudna i on cijeli svoj životni tijek i smisao stavlja u službu novonastale situacije, odnosno Boga, kojega prepoznaje u djetetu ljubljene žene Marije, kojemu postaje djevičanski otac. Tako i Josip, kada spozna da je Marija trudna, cijeli život stavlja u smjeru Boga. To što nije zapisana ni jedna njegova riječ ne znači da nije govorio, ali u različitim izazovnim situacijama djeluje poslušno Bogu i uvijek nastoji izvršavati Božji plan. Da pojednostavimo, on je čuvar Blaženu Djevicu Mariju i samog Boga, pa je razumljivo da i Crkva, koja ima mandat naviještati Boga

pod zagovorom Blažene Djevice Marije, uzme i sv. Josipa kao svojega nebeskog zaštitnika.

? **Sv. Josipa nazivaju šutljivim svetcem, jer evanđelja ne prenose ni jednu riječ koju je izgovorio. Međutim, sv. Josip u potpunosti je predan Božjoj volji i vjeri u Boga te svojim životom i primjerom govori više nego bilo kakvim riječima. Kolika je vrijednost i važnost znati i moći utihniti u današnje bučno vrijeme? Kako to da šutnja može nadglasati riječi?**

! Ima jedna izreka sv. Terezije Avilske, koja je lijepo skrenula pogled Crkve na sv. Josipa. Naime, ona je gotovo sve svoje samostane stavila pod zaštitu sv. Josipa i veoma promicala štovanje sv. Josipa te mu se i sama često utjecala. Jednom je tako izjavila da je to svetac koji bez puno buke čini velike stvari. Istina je da evanđelisti nisu zapisali ni jednu njegovu riječ, ali možemo biti sigurni da je barem jednu rekao, a to je *Jesua*, tj. *Isus*. Dakle, on kao djevičanski otac prigodom prikazanja svojeg prvorođenca u Hramu trebao mu je nadjenuti ime, što konačno i anđeo, dok mu se obraća, spominje: „A ti ćeš mu nadjenuti ime...“ Dakle, on je bio čovjek koji je govorio. Međutim, on je čovjek iz drugog plana, a to govori koliko je važno odgovorno vršiti svoju službu iako nisi na prvoj crti. Iako nisi posebno istaknut, nisi pod svjetlima reflektora. To je posebno primijetio i papa Franjo, koji je proglasio Godinu sv. Josipa, upravo potaknut onim ljudima iz drugog plana koji su tijekom pandemije koronavirusa došli do izražaja. Naime, tad su do izražaja došli ljudi iz drugog plana (dostavljači, medicinsko osoblje, liječnici...), ljudi koje ne možemo vidjeti drugotni su, ali bez njih ne možemo. Te drugotne prepoznaje u službi sv. Josipa. Mi tada vidimo koliko je važan svaki čovjek, da bismo kao zajednica, ali i svatko ponaosob mogli napredovati. I konačno, naš Bog ponizi sam sebe ostavši poslušan do smrti na križu. Neki će teolozi reći da je Isus svoju molitvu u Getsemanskom vrtu: „Oče, ako je moguće, neka me mimoide ovaj kalež! Ali neka ne bude moja, nego tvoja volja!“ naučio od

sv. Josipa, koji je cijeli svoj život i svoju volju stavljao u Božju volju. Zato nam je sv. Josip primjer kako bismo se ponizno trebali odnositi prema Bogu, ali i jedni prema drugima.

? **Sv. Josip bio je Isusov djevičanski otac i tom svojom ulogom postao je model svim današnjim očevima. Što svaki otac može (i treba) naučiti od sv. Josipa?**

! Ponajprije, bilo bi dobro vidjeti da je Josip zaštitio samohranu majku. U onom trenutku kada Marija postaje trudna, ona postaje majka. Josip je svjestan svega i pokušava ju napustiti. Možemo slušati različita tumačenja, ali ja bih se priklonio onomu da je Josip veoma dobro znao što se događalo s Marijom i nije sumnjao u to. Poznao je *Sveto pismo* i znao je da je potomak Davidov. Znao je da će se iz Davidova rodoslovlja roditi Spasitelj Svijeta te se u jednom trenutku smatrao nedostojnim toga velikog otajstva. Vidimo veliko strahopoštovanje prema ženi koja je trudna i prema djetetu koje nosi pod svojim srcem i koje će roditi.

Mislím da bi toga i svaki otac danas trebao biti svjestan, da zaštiti ženu u njezinu dostojanstvu, pa i onda kad ju ne razumije. U tome možemo i vidjeti jednu poteškoću u komunikaciji između Josipa i Marije. Međutim, s druge strane Josip s velikim strahopoštovanjem pristupa djetetu koje mu je Bog darovao, a svaki život je Božji dar. Nadalje, Josip je čovjek zakona. Josip, slušajući jednog tamo moćnog cara u Rimu, koji određuje popis stanovništva ne zato što želi unaprijediti carstvo, nego zato što želi povećati porez, Josip se mogao zapitati što treba činiti i treba li poštovati tu odluku ili to može srediti zaobilaznim načinom, jer ima trudnu ženu te odličan razlog da to izbjegne. Međutim, on je dosljedan. I zanimljivo je da se tim njegovim poštovanjem državnog zakona čovjeka koji to zahtijeva radi financijskih interesa obistinjuje proroštvo da će se Spasitelj Svijeta roditi ne u Nazaretu, nego u Betlehemu. To je znak da koji put mi i ne razumijemo sve što se događa oko nas, ali ako smo uistinu ljudi koji poštuju zakon, Bog će to već učini-

ti da se i po tim, nazovimo ih tako, poganskim, tj. izvanjskim činima ostvaruje Božji naum. To je najbolji primjer. Moguće je da otac ne razumije što se sve događa s njegovim djetetom i moguće je da ne može sve do kraja dokučiti, ali upravo po tom strahopoštovanju prihvaćanja djeteta i zahvaljivanju Bogu, Bog će ga voditi pravim putem. Pa i kada ne razumije, na kraju spozna da Bog u svakom ocu ima svoju misiju da po njemu čini što veliko – po njemu i njegovu djetetu, po njima zajedno.

? **Često čujemo da su obitelji u današnjem svijetu u krizi. Što vi mislite, koji je problem današnjih obitelji i koje je rješenje problema?**

! U molitvi *Krunice sv. Josipa* ima otajstvo u kojem se govori da je Isus Josipu u poslu pomagao. Obično Josipovim hodočasnici tada govorim o odnosima unutar obitelji, oslonjen na odnose unutar članova Svete obitelji.

Dakle, Bog se po anđelu Gabrielu objavljuje Mariji da je odlučio da ona bude Majka Božja i ona to prihvaća. Zanimljivo je da nakon toga Josip mora ići iz Nazareta u Betlehem. To je nekih 130 km, a Marija ide s njime. Marija slijedi svojeg muža, koji ju je prihvatio. Nakon što je on, prihvativši nju za svoju ženu, sačuvao njezino dostojanstvo. Zanimljivo, Bog se dalje obraća po anđelu Josipu i kad mu govori da je došlo vrijeme da mora skloniti majku i dijete od moćna Heroda, koji želi ubiti to dijete. Isto tako Bog se ponovno obraća Josipu po anđelu kad je došlo vrijeme povratka iz progonstva. To ne govori Mariji nego Josipu.

Nadalje, zanimljivo je promatrati njih dvoje, muža i ženu, kako su izgubili dijete. I to pri svetom činu, dok su hodočastili. Evanđelisti nisu zapisali da su se posvađali ili što slično, ali iz Marijinih riječi možemo dosta toga zaključiti. Naime, kad su dijete našli u Hramu, Marija je rekla: „Sinko, zašto si nam to učinio? Gle, otac tvoj i ja žalosni smo te tražili.“ U tome vidimo zajedništvo. To su, zapravo, slike iz obiteljskog života. Često se događa da član obitelji mora zaštititi dostojanstvo drugog člana obitelji, kao što to čini Josip. Često se događa

da se zbog člana obitelji nademo i u nekim neprilikama, kao kada trudna Marija putuje s Josipom u Betlehem. Dakle, zbog člana obitelji moramo podnijeti koju žrtvu. Događa se da nam po članovima obitelji Bog progovara kao što Mariji progovara po Josipu. Događa se da ćemo nekada izgubiti člana obitelji, i to možda baš onda kad smo najpobožniji, najvjerniji Bogu, kao što se Josipu i Mariji dogodilo da su izgubili Isusa nakon što su hodočastili i Bogu uputili svoje molitve. Oni ostaju zajedno i zajedno ga traže – i zajedno ga pronalaze. Upravo su to odgovori kako bi današnja obitelj trebala djelovati. Uvjeren sam da nema te životne situacije u kojoj se obitelj može naći, a da odgovor neće naći u *Svetom pismu* i konkretnim odnosima članova Svete obitelji: Isusa, Marije i Josipa.

? **Prijatelj ste misija i jednom prigodom rekli ste da upravo zagledani u lik svetog Josipa možemo vidjeti da Bog treba puno suradnika u svojim misijama. Kako biste svojim župljanima, vjernicima, ali i svima ostalima predstavili važnost misija i podršku misijskomu djelovanju?**

! Činjenica je da je Isus rekao: „Idite po svem svijetu i naviještajte evanđelje svakomu stvorenju i učinite mojim učenicima sve narode.“ To je poruka koju nam je Isus Krist dao i ne možemo ju zanemariti i od nje bježati. Naravno da je to važno. I konačno, već iz same činjenice da svi vjerujemo u Isusa Krista, i ako živimo prema njegovim načelima, proizlazi da će nam svima biti dobro. To je tako očito, kao i poruke koje nam Isus Krist daje, a to su da je u svakom čovjeku Bog i da se on u svakome od nas prezentira te nas potiče da i sami u sebi prepoznajemo Boga i budemo svjesni da je Bog u toj osobi kraj mene. Čak i ako ta osoba živi na drugom kraju svijeta. Kao svećenik, kao Kristov sljedbenik preporučam da činimo sve što možemo za druge.

Drago mi je da Nacionalno svetište sv. Josipa ima redovitu pretplatu na *Radosnu vijest* i tako širi Božju riječ i može promicati misijsku djelatnost. S vremena na vrijeme organiziramo i akcije kojima prikupljamo sredstva za misije.

Mogu reći da sam se još kao sjemeništarac dopisivao s jednim misionarom iz svoje župe, vlč. Franjom Ječmenicom. To je meni osobno bilo duhovno obogaćenje kad je meni i svim sjemeništarcima opisivao zgrade iz svojega misionarskoga i svećeničkog života. Čitao sam misijske priloge u časopisu *Mak* i to je za mene kao dijete bilo baš posebno. Prije 45 godina u Nacionalnom svetištu, dok još nije bilo proglašeno, posjetili su nas naši najpoznatiji misionari: sv. Majka Terezija i o. Ante Gabrić. Sama ta činjenica me potiče i osjećam da ne mogu okrenuti glavu, nego kao svećenik poticati da svatko od nas koliko god može pomogne misijskomu djelovanju. Divim se misionarima, jer osobno se ne smatram pozvanim da bih mogao napraviti takvu žrtvu, ali zato vjerujem da misionarima možemo pomoći. Drago mi je da su moji mladi organizirali razne akcije i prodavali rukotvorine naroda iz misijskih zemalja i time osvještavali potrebu širenja evanđelja i u drugim dijelovima svijeta, a ne samo na ovim prostorima gdje mi živimo.

? **Kakva bi trebala biti uloga svake osobe u Crkvi?**

! To je i teško i ujedno jednostavno pitanje. Da bude *alter Christus*, drugi Krist! Ja bih rekao ovako: svaki život je dar, i što sam duže svećenik, toga sam više svjestan. Svakomu od nas Bog je dao određene talente. Moje je da se osvijestim da sam voljeno biće. Nisu me odabrali roditelji. Roditelji su možda htjeli dijete, ali koga će dobiti nisu mogli znati. To što sam rođen u ovo vrijeme, u ovim okolnostima, u ovoj zajednici znak je da me netko htio. Čvrsto vjerujem da je to Bog i da mi je Bog dao određene talente, a moje je da to prepoznam i razvijam.

Na taj način ću naći odgovor što bih konkretno trebao raditi. Iz te zahvalnosti što me Bog poslao u ovo vrijeme izlazi i poruka da Bog sa mnom računa i da Bog od mene očekuje da misiju koju mi je dao ostvarim u ovom vremenu i prostoru.

? **Imate li omiljen biblijski citat i zašto vam je posebno srcu drag?**

! To je moje mladomisničko geslo: „O ljubavi tvojoj, Gospodine, pjevat ću dovijeka“, zato što se radujem životu. Nisam, inače, neki pjevač, pa možda čak ni nemam dobar sluh, ali bih uistinu svima želio zapjevati da je Bog ljubav!

? **Koji je svetac, uza sv. Josipa, vama poticaj i uzor ljubavi prema Bogu i čovjeku?**

! Ima ih više. S obzirom na to da sam malo studirao u Rimu na „Salesiani“, kod salezijanaca, ondje sam bolje upoznao i sv. Ivana Bosca, kao dobra i revna odgajatelja. Međutim, vrlo često citiram sv. Majku Tereziju, koja je ostavila svu sigurnost i prepoznala svoje poslanje onima najsiromašnijima te bih svakako istaknuo to dvoje svetaca. Naravno, sv. Josip je stalno sa mnom i svaki dan se uz njega uvjeravam da uistinu on sve vodi.

? **Koja je vaša poruka čitateljima *Radosne vijesti* i što biste im stavili na srce kao poticaj za razmišljanje i djelovanje?**

! Čitajte *Radosnu vijest* i listajte ju. Lijepo je čitati priče iz misija, a vjerujem da su svi tekstovi koji su darovani u *Radosnoj vijesti* poticaj i da to nije samo pročitano i bačeno nekamo sa strane, nego da nas potakne na veće činjenje dobra. I sama činjenica da jedno malo odricanje nas koji živimo u bogatoj Europi može biti velika pomoć mnogoj djeci, koja na dan ne mogu dobiti ni jedan obrok, zaista je poticajna, a *Radosna vijest* itekako pridonosi tomu da prepoznajemo zahvalnost i sve blagoslove koje imamo.

Molimo za one koji su pretrpjeli zlo od članova Crkve; neka u samoj Crkvi nađu konkretan odgovor na svoju bol i patnju.

Piše o. Vatroslav Halambek, SJ

Nažalost, posljednja dva desetljeća obilovala su medijskim napadima na Crkvu zbog mnogih nedaća koje su mnogi crkveni ljudi prouzročili posebice mladima i ženama na spolnom području. U naravi je ljudi da onda pojedinačne, pa bili oni i mnogi, slučajeve pripisuju cijeloj Crkvi, što je očito pogrešno. Pogriješili su pojedinci protiv pojedinih osoba, pa problem valja promatrati i s vidika samih žrtava, ali i s vidika onih koji drugima zlo nanose. Papa Benedikt XVI. s tim se suočavao već kao pročelnik Kongregacije za nauk vjere. Kad je postao papa, njegov je glasnogovornik o. Lombardi podmetnuo leđa da u različitim suočavanjima podnese mnoge napade i vrijeđanja. Papa Franjo još je ozbiljnije to shvatio te je poduzeo različite korake, upo-

zoravajući biskupe i više redovničke poglavare da tomu problemu pristupaju sa svom odgovornošću pastirskog poslanja.

Teolozi su se osjetili potaknutima da glede toga poduzmu i potrebnu refleksiju o tome kako za ozdravljenje takve nezdravosti u Crkvi osmisliti pomirenje pamćenja. Znamo da pretrpljeno zlo ostavlja duboke i kadšto trajne posljedice u duši žrtava. Da se pritom radilo samo o materijalnom obeštećenju, što je često i ostvareno, mogli bismo se zavaravati. Međutim, upravo zbog posljedica u duši valja postupati logikom evanđelja, kako nas je Isus učio. Što to znači ako ne ono što je papa Franjo učinio kad je s tim u vezi govorio francuskim biskupima, ali je to ponavljao i u drugim prigodama. „Želim svim žrtvama izraziti

svoju tugu i bol, kao i svoj stid što je Crkva predugo oklijevala iskazujući svoju nesposobnost da se za zlom suoči, pa molim za sve s prorokom: 'Tebi, Gospodine, sva slava, a nama stid.' Doista, sad je vrijeme našeg stida, sa željom da se to više ne ponovi." Vapaj je to iskrenih vjernika pred Bogom za oproštenjem i od Boga i od žrtava.

Svaki grješnik, kad se obrati od svoje grješnosti, koju ne može zaboraviti, upravo tu grješnost upotrebljuje kao odskočnu dasku za iskrenu promjenu svojeg života te, učeći od prošlosti i oslanjajući se na milost Božju, kreće u novost života, koja nam je zaslužena Isusovom smrću i uskrsnućem. To je ta duhovna prvotna pomoć i odgovor što ih Crkva ima pružati žrtvama, pa onda i to postaje djelom milosrđa, poput drugih karitativnih djela.

Don Jakoslav Banić primio misionarski križ

Svećenik Splitsko-makarske nadbiskupije don Jakoslav Banić primio je u nedjelju, 19. veljače 2023., misionarski križ kao znak misijskoga poslanja i službe koju će uskoro započeti u Ugandi. Svečano euharistijsko slavlje, u crkvi Svete Obitelji u Solinu, predvodio je biskupski delegat za pastoral mons. Nediljko Ante Ančić. Nakon službe riječi uslijedio je obred blagoslova misionara. Potom je župnik i upravitelj pravedništva Gospe od Otoka don Ante Čotić predstavio okupljenim vjernicima životni put don Jakoslava Banića i njegovo buduće misionarsko djelovanje.

Don Jakoslav Banić rođen je 17. srpnja 1978. god. u Splitu. Potječe iz Poljica (Dolac Donji), a djetinjstvo i mladost proveo je u Kaštel Gomilici. Za svećenika Splitsko-makarske nadbiskupije zaređen je 2004. godine u Solinu. Već kroz svoj bogoslovski studij imao je želju za odlaskom u misije te je 2002. godine posjetio Tanzaniju. Nakon svećeničkog ređenja, dvije godine je djelovao kao župni vikar u Kaštel Kambelovcu, a onda 16 godina kao župnik župâ Dubrava i Gornje Sitno te tri godine kao Povjerenik za misije u Splitsko-makarskoj nadbiskupiji. Nakon što je 2021. godine ponovno izrazio želju za odlazak u misije, nadbiskup je prihvatio njegovu molbu i prošle mu godine odobrio odlazak u misije. Don Jakoslav odlazi u Afriku, u Ugandu, u biskupiju i mjesto Moroto gdje će na početku svoga djelovanja surađivati u biskupijskim obrazovnim ustanovama i biti na ispomoć u pastoralu te obavljati pripreme za izgradnju nove misijske postaje. Biskupija Moroto veličine je kao polovica Hrvatske i broji preko pola milijuna vjernika o kojima se skrbi dvanaestak svećenika u pet župa. Moroto je jedan od najsiriomašnijih dijelova Ugande u kojem žive stanovnici plemena Karamadžon koje je sa strane društva marginalizirano i žive na rubu siromaštva.

U prigodnoj homiliji mons. Ančić najprije je tumačio evanđelje u kojem Krist poziva svoje učenike, i nas danas, da na zlo uzvraćamo dobrim, da ljubimo svoje neprijatelje i molimo za one koji vas progone

kako bi mogli biti sinovi svoga Oca koji je na nebesima. Svjestan toga da riječ Božja pred nas stavlja teške i zahtjevne ciljeve, ohrabrio je vjernike da se ipak odvaže slijediti Isusove upute kako bismo postali savršeni kao što je savršen Otac naš nebeski. Osvrćući se potom na svečanost blagoslova i predaje misionarskog križa propovjednik je kazao kako se don Jakoslav pridružuje velikom broju hrvatskih misionara i misionarki koji djeluju diljem svijeta. „Navijestiti i svjedočiti evanđelje bitno je poslanje Crkve. Znamo da je Crkva rođena iz prvog navještaja na Duhove i od tada ne prestaje činiti ono što joj je naložio uskršli Gospodin kad je rekao 'Idite po svem svijetu propovijedajte evanđelje svakom stvorenju'. Zato, don Jakoslave, ne boj se! Onaj koji je u tebi zasadio misijski poziv, On će biti s tobom i uvijek će ti iznova davati snagu, svjetla i ljubavi da izvršiš crkveno poslanje“, istaknuo je. Govoreći o Ugandi naglasio je kako je to lijepa zemlja koju mnogi nazivaju biser Afrike, ali je siromašna. Većina stanovnika su kršćani, potomci ugandskih mučenika sv. Karla Lwanga i drugova koji su 1887. god. posvjedočili vjeru mučeničkom krvlju. Nadodao je kako je biskupija Moroto jedna je od 20 biskupija u toj zemlji koja ima velika prostranstva, puno vjernika i malo svećenika. Spomenuvši kako misionar - navjesticitelj evanđelja - povrh duhovnih pouka i slavlja sakramenata mora pomagati ljudima i u njihovim tjelesnim i socijalnim potrebama za što su potrebna i materijalna sredstva, mons. Ančić je pozvao sve okupljene da don Jakoslava osim molitvama, prate i materijalnim davanjima.

Nakon homilije obred je nastavljen blagoslovom križa i njegovom predajom don Jakoslavu Baniću.

Pred kraj misnog slavlja prigodnu riječ izrekla je ravnateljica Papinskih misijskih dijela u Hrvatskoj s. Ivana Margarín. „Iako rastanak nikad nije lagan i u nama neminovno budi osjećaj tuge, ovaj rastanak budi još jači osjećaj radosti i zahvalnosti za još jedan Božji zahvat u životu don Jakoslava. Čitav njegov svećenički život obilježen je željom za odlazak u misije, a Gospodin je dao da ta nje-

gova želja raste i zori do trenutka kad je On odlučio da će don Jakoslav u punoj mjeri staviti na raspolaganje sve svoje talente i svećeničko iskustvo za izgradnju Njegove Crkve među narodom Ugande. Siromašan je to i jednostavan narod topli i široka srca koji čezne za Bogom i Njegovom Riječi“, naglasila je s. Ivana. Zahvalila je don Jakoslavu za raspoloživost i oduševljenje, osobito za lijepu i plodnu suradnju i njegovo neumorno zalaganje u službi nadbiskupijskog ravnatelja Papinskih misijskih dijela ta zaželjela da ga u novom poslanju prati blagoslov sv. Duje, Solinskih mučenika i bl. Stepinca i svih svetaca i blaženika hrvatskog naroda kako bi po njegovom misijskom djelovanju mnogi upoznali Boga.

Okupljenima se potom obratio ravnatelj Papinskih misijskih djela u Bosni i Hercegovini mons. Luka Tunjić koji je don Jakoslavu čestitao na vjeri i hrabrosti da napusti svoj narod i lijepi kraj iz kojeg je ponikao i ode među najsiriomašnije. „Afrikanci kada vide bijeloga misionara vide simbol moći i bogatstva te ih fascinira zašto bi netko iz takvog blagostanja došao među njih, u njihove i više nego

skromne životne uvjete, dijeliti s njima dobro i zlo. Kardinal Sarah posvjedočio je kako su njegovi roditelji postali katolici gledajući mole s kojim žarom i ljubavlju obavljaju misijama te koliko su spremni žrtvovati se za one kojima su poslani“, istaknuo je mons. Tunjić. Pozvao je sve da mole za don Jakoslava kako bi bio uspješan širitelj Radosne vijesti, ali i da ga pomažemo financijski kako bi mogao graditi bunare, škole i ambulante te tako doprinijeti duhovnom i materijalnom napretku naroda Ugande.

Završnu riječ izrekao je don Jakoslav Banić koji je zahvalio dragom Bogu, svojoj obitelji, rodbini i prijateljima, svim svojim župljanima, mons. Ančiću i braći svećenicima, ravnateljima i suradnicima Papinskih misijskih djela u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini te svima okupljenima. Pokazujući svoj misionarski križ istaknuo je da mu je to najsjajnija medalja jer se na njoj nalazi najveće bogatstvo koje netko može posjedovati – križ po kojem smo spašeni i za kojeg se valja boriti da ga svaki dan osvajamo svojom životom kao što je On svojom žrtvom osvojio sve naše živote. „Radost je glavna odrednica ljudi kojima odlazim. Oni jesu najsiromašniji među siromašnima te upravo zbog toga fascinira radost koju svakodnevno žive. I ja osjećam radost što dolazim upravo među njih i molim Gospodina da i mene učini njihovim siromahom kako bi ta njihova radost ispunila moj život i moje poslanje jer jedino blago kojeg želim posjedovati je Isus Krist. Ako Njega imam, imam sve. Hvala vam i preporučam se u vaše molitve“, zaključio je.

Misno slavlje pjesmom je obogatio župni dječji zbor koji je don Jakoslava i misije ispratio prigodnom pjesmom.

Kristina Bitanga/Splitsko-makarska nadbiskupija

MOLITVA, NOVČIĆ, OSMIJEH, svaki dan

- jer Bog ljubi vesela darivatelja!

Krenuo je naš korizmeni hod, i to je milosno vrijeme, odricanja i davanja. Korizma je nekome dijeta da bi izgubio koji kilogram viška uoči dolaska ljetnih dana. Korizma je nekome odricanje od alkohola ili cigareta, post od društvenih mreža, kave ili slatkiša...

Nekomu je korizma vrijeme pokore i (više) molitve, a nekomu vrijeme posta. Kako bilo, počelo je 40 dana borbe, borbe sa samim sobom, da bismo se približili Bogu.

Najveća je i najteža stvar ustrajati, a bitno je da sve što činimo činimo iz ljubavi prema Isusu. Poticaj su misije kao srce Crkve i živ primjer vjere i konkretnih djela misionara i misionarki koji su ostavili sve i krenuli za njime. Radosni u darivanju, neumorni u služenju i velikodušni u svojoj žrtvi!

Jesmo li spremni tijekom 40 dana izmoliti molitvu za misije, odvajati novčić i osmijehom zagrliti drugoga? Ljubav je kreativna i sve čini mogućim, a živ primjer su Papinska misijska djela i kako su se razvijala. U radosti stanuje ljubav, a to se jasno potvrđuje i na primjeru bl. Pauline Jaricot, utemeljiteljice prvoga misionarskog djela, Djela za širenje vjere (1822.) i promicateljice pobožnosti Krunice. Sa 17 godina, na Veliku subotu, potresla ju je propovijed njezina župnika i Pauline je shvatila veličinu Božje ljubavi i prolaznost ovozemaljskog postojanja. Njezin poziv na molitvu za misionare, kao

i poticaj na odvajanje novčića za pomoć misijama napravili su revoluciju i pokrenuli lavinu ljubavi i dobrote. I Djelo sv. djetinjstva utemeljeno je na jednostavnoj ideji, ali velikoj želji, punoj ljubavi, da se pomogne djeci koja trpe. Godine 1843. biskup Nancyja Charles de Forbin-Janson pozvao je djecu da pomognu vršnjacima odvajanjem novčića i molitvom.

Korizma je proces tijekom kojega imamo mogućnost rasti, a cilj bi nam trebao biti da budemo sličniji Isusu. Poticaj nam je uboga udovica, koja je, ubacivši dva novčića, darovala sve što je imala. Nije darovala od svojeg viška, nego sve što je imala. Nije li to divan primjer pouzdanja u Boga? Jesmo li spremni svaki dan tijekom korizme odvojiti jedan novčić za pomoć misijama?

Težinu svakodnevice u misijskim zemljama ne možemo ni zamisliti jer puno toga uzimamo zdravo za gotovo i nismo svjesni koliko smo sretni što možemo uvečer slobodno i bez straha prošetati ulicom, otići k liječniku kad nas što boli, priuštiti si topli obrok ili zalijevati cvijeće na balkonu (pitkom) vodom iz slavine. Misionari i misionarke su iz blagostanja zapadnog svijeta došli u surovu oskudicu i često su jedina pomoć i skrb tisućama siromašnih, gladnih, žednih i bolesnih. Nadalje, znamo li se smijati? Korizmeni hod neka bude uz osmijeh i sjetimo se riječi velike misionarke sv. Majke Terezije, koja je ovako poručila: „Daruj osmijeh jer to je možda jedina dobra ili pak najljepša stvar koja će se komu danas dogoditi.“ Kada pomislimo da nemamo ništa što bismo drugomu mogli darovati,

sjetimo se da imamo osmijeh. Osmijeh je misionar radosti. I ne zaboravimo na molitvu. Molitva je susret s Bogom, i naša snaga i radost. Oslonimo se molitvom na Boga i bit ćemo blagoslovljeni.

Formula je ovogodišnje korizme jednostavna: MOLITVA + NOVČIĆ + OSMIJEH, SVAKI DAN! To su mali koraci kojima se možemo približiti Bogu. Međutim, što god odlučili, imamo prigodu napraviti što. Ili ne napraviti ništa! Svakomu je darovana sloboda da odluči. Smisao korizme nije samo uskratiti što,

nego dati više sebe. Nadići samog sebe da bismo se približili Bogu i postali sličniji osobi kakvom nas je Bog zamislio. Možemo li zamisliti koliko blagoslova će to biti bude li svatko od nas darovao novčić, molitvu i osmijeh Bogu, svaki dan? Zamislite kako puno možemo napraviti kad se udružimo. Svaki novčić koji ćete darovati na ovaj poticaj, bit će usmjeren za pomoć misionarima u projektima kojima pokušavaju pomoći u misijskim zajednicama narodu kojemu su poslani. Hoćemo li pomoći u gradnji škole, vrtića, ambulante ili

iskopati bunar za pitku vodu – ovisi o prikupljenim sredstvima. Međutim, na kraju korizme podijelit ćemo s vama koji iznos smo prikupili i za što su sredstva korištena. I nikada nemojmo reći da osmijeh ništa ne znači, sumnjati čuje li Bog našu molitvu i misliti da je novčić samo sitnica. Sjetimo se riječi sv. Ignacija, koji je rekao da većina ljudi ne može ni pojmiti što bi Bog od njih učinio kad bi mu se stavili na raspolaganje.

Svima želimo da ustraju u odluci darivanja MOLITVE, NOVČIĆA I OSMIJEHA, SVAKI DAN!

Prikupljene novčiće na kraju korizme možete uplatiti Nacionalnoj upravi Papinskih misijskih djela u RH prema podacima kako slijedi:

IBAN: HR632360001101542876; svrha: MOJA KORIZMA; SWIFT: ZABAHR2X.

Moj korizmeni hod s onima koji to fizički ne mogu

Na ovu korizmenu misijsku akciju potaknuli su misionari koji traže pomoć za nabavku ortopedskih pomagala i invalidskih kolica djeci i odraslima kojima je bez njih onemogućeno kretanje i hodanje. Puno je onih koji su iz različitih razloga i bolesti ostali bez ruku ili nogu pa su bez tih pomagala osuđeni na život „među četiri zida“ u svojim trošnim kućicama. Njihove kuće uglavnom su sagrađene od pruća i blata, te pokrivene travom ili lišćem banana. Važno je podsjetiti da one nemaju osnovni namještaj, niti vodu i električnu energiju što automatski isključuje posjedovanje televizora, telefona, bijele i druge tehnike.

U korizmi je zaživjela vjernička praksa odricanja od nečega. Kod

mnogih se razvija i raste još ljepša praksa da protuvrijednost onoga čega su se odrekli daruju najpotrebitijima u vlastitoj župi ili u misijama. Molba i poziv Nacionalne uprave Papinskih misijskih djela u BiH je da to ove korizme daruju za ortopedska pomagala i invalidska kolica braći i sestrama u Isusu Kristu u misijama.

Svima koji se odluče podržati ovu korizmenu misijsku akciju uvećao Bog dar vjere da hode putem Božje ljubavi, mira, dobrote i pravednosti. Takav vjernički hod rađa plodove radosnog služenja i vodi prema vječnosti. Neizmijerna je radost omogućiti nekome, preko ortopedske proteze ili invalidskih kolica, povratak u svakidašnji život. Nažalost, ni u puno razvi-

jenijim zemljama nije dovoljno sazrela svijest pomoći osobama s invaliditetom, a možemo zamisliti kako se teško dolazi do ortopedskih pomagala u nerazvijenim zemljama. Vidjeti u bolesnima i nemoćnima trpećeg Krista znači da smo počeli gledati očima vjere. A gledati očima vjere usmjerava naš korizmeni hod prema nebu te čini jasnijim naš zajednički pogled prema uskrsnuću Gospodinovu. Takva korizma i takva vjera preobražava srca ljudi i čini ljepšim lice majke Crkve.

Oni koji osjete unutarnje poticaje i odluče se podržati ovu korizmenu misijsku akciju, svoj prilog mogu dati u župni ured s naznakom: za ortopedska pomagala u misijama.

Oni koji žele uplatiti putem pošte ili banke mogu to učiniti na ovu adresu i račune:

Nacionalna uprava PMD BiH, Kaptol 32, BiH – 71000 SARAJEVO

Svrha uplate: za ortopedska pomagala u misijama

UniCredit Bank d.d.; Račun primatelja u konvertibilnim markama: 3383202200897320 ili Devizni račun: IBAN: BA393383204893626147 SWIFT CODE: UNCRBA22; No. 48-32-936261.

Obavještajno-sigurnosna agencija u BiH ponovno aktivna

Djelatnici katolici u Obavještajno-sigurnosnoj agenciji (OSA) u BiH i ove godine početkom adventa preuzeli su misijske kasice i prikupili sredstva za naj-

potrebitije u misijama. Prikupili su 570 bosanskohercegovačkih markara, čime su dali primjer i pokazali da svatko može učiniti dobro djelo na svojem radnom mjestu i

u svojoj obitelji. Djelatnici OSA-e, koji se po svojoj službi brinu za sigurnost ljudi i države, pokazali su da se brinu i za najslabije u misijskim zemljama. Oni se nadaju da

će njihov primjer slijediti i djelatnici u drugim zanimanjima te tako širiti djelotvornu ljubav, bez koje društvo i Crkva odumiru. Posrednik u misijskoj

akciji bio je Slobodan Eljuga, također djelatnik OSA-e.

Hvala im što su se ponovno uključili u misijski lanac ljubavi, kojim Cr-

kva širi kraljevstvo Božje na zemlji i zalaže se za spasenje svakog čovjeka po Isusu Kristu!

PMD BiH

Posjet djece iz Novog Sarajeva Misijskoj središnjici

sadašnji život i dali nadu u perspektivniju budućnost.

Objasnio im je i kako je došlo do osnivanja Djela svetog djetinjstva i njegova gesla „Djeca pomažu djeci“ te na koji način oni mogu pomoći djeci u misijama djelovanjem u svojoj obitelji, župi i školi. Naprimjer, mogu moliti za misije svaki dan *Zdravo Marijo* i odvojiti povremeno koji novčić od džeparca u misijsku kasicu.

Takav odnos prema misijama tijekom povijesti proizveo je veličanstvena djela, što pokazuju statistike i učinjeno. Djeca se mogu organizirati u školi i župi u misijske skupine i na taj način širiti misijsku svijest te realizirati različite programe koji će uroditi prikupljanjem sredstava za misije.

Djeca su dobila brošuru o pripravi za Dan djela svetog djetinjstva, u kojoj se nalazi 180 prijedloga kako pomoći Djelu, koje slavi 180 godina postojanja. Usto su dobila i misijski molitvenik za djecu i sličicu sv. Majke Terezije s molitvom za misije. Zatim su mali gosti mogli postavljati pitanja.

Nakon zajedničkog fotografiranja dobili su misijsku kasicu, u koju će moći odvajati od svojeg džeparca i pomagati svojim vršnjacima u misijama, te su otišli svojim kućama promišljajući o siromaštvu svojih vršnjaka i s obećanjem da će im pomoći. Za njih je to bilo iznimno iskustvo, a za Misijsku središnjicu osvježenje kakvo mogu dati samo dječja iskrena srca.

PMD BiH / J. P.

U petak 13. siječnja 24-ero djece od 1. do 4. razreda osnovne škole iz Župe Presvetog Trojstva u Novom Sarajevu, u pratnji s. Nede Kurevije i dviju djelatnica Caritasova vrtića na Stupu, posjetilo je Misijsku središnjicu u Sarajevu. Tom prigodom donijeli su svoje likovne radove s temom misija i pjesmicu *Pitam se*, a dočekali su ih nacionalni ravnatelj Papinskih misijskih djela mons. Luka Tunjić i s. Davorka Šarić.

Prvo su predali likovne uratke, a zatim pogledali kolekciju misijskih suvenirara, koja se prikuplja još od 1972.

Mons. Tunjić im je nastojao na njima razumljiv način objasniti kako misionari u misije idu poglavito zbog širenja radosne vijesti Isusa Krista, ali kada vide u kakvu su stanju škole, ambulante, nabava pitke vode, obrađivanje poljoprivrede, svakodnevna prehrana i život uopće, onda pomažu tamošnjemu narodu u svemu da bi mu olakšali

Župa Čerin misijski aktivna

Djeca i drugi vjernici Župe sv. Stjepana u Čerinu, Općina Čitluk, bili su misijski vrlo aktivni. Na samom početku došašća uzeli su misijske kasiće u župnom uredu, koje su naručene iz Misijske središnjice u Sarajevu, te prikupljali novac za siromašnu djecu u Africi i drugim misijskim zemljama. Na Bogojavljenje, kad se obilježava Dan Djela svetog djetinjstva, djeca su kasiće donijela u crkve i stavila ih pred oltar. Prikupljeno je 7140 maraka i 800 eura. Početkom veljače ove godine župnik fra Velimir Bagavac posjetio je Misijsku središnjicu u Sarajevu i predao novac koji su djeca i drugi

župljani prikupili u misijskoj akciji. Mons. Luka Tunjić i s. Davorka Šarić upoznali su župnika s aktivnostima Misijske središnjice te mu zahvalili na toj velikodušnoj akciji. Župa Čerin pripada Bročanskomu dekanatu i Mostarsko-duvanjskoj biskupiji, a po zadnjem popisu prigodom blagoslova kuća i obitelji ima 3481 vjernika, u 923 obitelji. Župa je aktivna na raznim područjima pastoralnog djelovanja.

Ima puno zajednica koje djeluju u župi, a u zadnje vrijeme župljani su aktivni i na misijskom polju.

PMD BiH

INDIJA
– o. Ante Gabrić

Baš usred svete korizme pismo iz Bengalije. Dobro vrijeme, prikladno vrijeme, vrijeme spasenja. I za nas, i za duše nama povjerene. Blizu smo uvijek, jer smo blizu njemu – no sada s njime križnim putem do Kalvarije, još smo mu bliži. Divan je naš svećenički život: život žrtve, život davanja. Ima jedna lijepa bengalska poslovice: „Dite, dite manuš dhono o dhoni hoe djaje.“ – „Dajući, dajući čovjek postaje i bogat i blagoslovljen.“ Pa vam, eto, svima to bogatstvo, taj blagoslov želim i za svetu korizmu i za skore svete uskrсне blagdane. I po vama tolikim dušama, koje na vas čekaju.

S pouzdanjem u Boga, naprijed!

Oprostite što su pisma tako rijetka. Dan ovdje u Morapaju traje tek – 24 sata, a posla je svakog dana za kojih tridesetak sati, pa nekako ne možeš na sve stići. I tako pisma čekaju na stolu i žmirkaju na linog Metkovca, kad će na njih odgovoriti. Župa je velika, sela su raštrkana na sve strane. A ove godine sam još k tomu i sam ostao. Moj pomoćnik, o. Thottan, rodom iz Južne Indije, otišao je na daljnje nauke. A nedostaje mu još i treća probacija. Fin čovjek, revan, spreman na sve. Kako novi misionari ne mogu sada u Indiju, velika su nam pomoć svećenici iz Južne Indije. Tamo, hvala Bogu, ima

dosta zvanja. U jednoj biskupiji ima pet tisuća živih svećenika i sestara. I kod mene su sada dva mladića iz Južne Indije. Ovdje su za koja dva do tri mjeseca, da se polako priuče na bengalski jezik i običaje. Iako su i oni Indijci, običaji, jezik, hrana i sve ostalo sasvim je drugačije. Indija je čitav jedan kontinent, pa su razlike između pojedinih krajeva veoma velike.

Ove su godine prilike dosta slabe. Lani smo nastradali od strašnih poplava. Sve nam je otišlo. Riža, ta naša glavna hrana, jednostavno, sa gnjila je na poljima. Ni slame nismo mogli spasiti, a i ona nam je jako potrebna za pokrivanje koliba. Ljudi

gladuju. Mi nastojimo pomoći koliko god možemo. A i dobra srca sa svih strana svijeta šalju svoje doprinose. Hvala i na vašem i materijalnom, i dakako, na duhovnom prinosu.

Prehrana djece po okolnim selima još uvijek ide. Sada ih je 22 600, u 155 škola. Jedan obrok u podne. Riža i grašak zajedno skuhanu. Hvala Bogu i na tom daru! Mnogi bijednici ni toga nemaju. To bi djeca imala jesti u školi, no ti mališani došli su me moliti: „Oče, da li bismo mogli tu rižu odnijeti kući, pa ćemo mi to zajedno jesti s našom malom braćom i sestricama.“ Dakako, da sam im dopustio. Divna dječja ljubav! Kako je Bog velik u tim malim, no tako velikodušnim srcima! Kad bi samo bilo malo više takve ljubavi na svijetu, svijet bi bio – raj. Nastojmo ga mi takvim učiniti svojom djelatnom ljubavlju. Svaki od nas ima dosta prigoda u životu da čini dobro. I nema smisla čekati na budućnost. Danas, baš danas je najbolji dan da

se započne. I ako si junački započeo, vidjet ćeš, ne ćeš tako lako posustati na tom putu.

Počeli smo popravljati putove, nasipe, kanale, da pripravimo polja za narednu sjetvu riže. Dobio sam nekoliko vagona pšenice iz Amerike i Zapadne Njemačke. Ljudi dobiju za rad na dan po dva kilograma pšenice i 150 grama ulja. Nije to mnogo, no mi smo zadovoljni, jer ipak je to pomoć, a ujedno i naša polja i nasipi tako se popravljaju. I duh seoske zajednice se utvrđuje. Ljudsko dostojanstvo se spasava. Jer samo dijeliti kao siromasima nije dobro. Druga je stvar za dječicu i bolesnike. No koji su zdravi, najveća i najbolja je pomoć – rad. I hvala Bogu, naši ljudi uvijek su spremni raditi. Pa se, eto, molite za nas da svi ti planovi budu na slavu Božju i dobrobit naroda!

I još jednu veoma važnu nakanu: naša zvanja. Naša mladost na višim naukama. Ovdje imamo dvije srednje škole, a na više nauke moramo

slati mladiće i djevojke u velegrad Calcuttu ili u Medniptore. Stoji nas svaki oko 60 novih dinara mjesečno. Mnogo je to, no vrijedno je, jer je budućnost misije i Crkve u njihovim rukama. Osobito se molite za njihovu ustrajnost! Isti je problem kao i u čitavom svijetu. Kao i kod vas, a i drugdje. A i mi ćemo se svi za vas moliti. Za istu tu veliku nakanu: da bismo mogli ostati VJERNI svom zvanju, VJERNI njemu, VJERNI – križu. I on će biti vjeran nama i po nama će privesti k svojem Srcu nebrojene duše.

Uz ponovne zahvale i blagoslov, ostajem vam odani u tom Srcu vaš

o. Ante

(Ovo pismo poslao je o. Gabrić u ožujku 1971. bogoslovima u Đakovo kao zahvalu za njihov dar, dok je kopije poslao bogoslovima u Zagreb, Rijeku, Sarajevo i Split.)

Zovem se s. Josipa Šprajc i pripadam družbi Karmelićanke Božanskog Srca Isusova. Od srpnja 2002. do siječnja 2016. bila sam u našim zajednicama lijepe Afrike. Prvih pet godina u Nigeriji, a zatim u Kamerunu. Vrativši se u domovinu nakon 13 godina dočekao me gotovo s pozdravom jedan sveti svećenik riječima: „Sestro, na dobro se uvijek svi lako i brzo naviknemo, ne brinite se“, koje su me se veoma dojmile, jer se zaista radi o dva potpuno različita svijeta.

Svijet je to pouzdanja u čovjeka koji je „uvijek u sjeni“ dobrog sv. Josipa, kojega papa Franjo voli dok spava, a koji nam uvijek pomaže i bdije nad vrtićem i školom koju su osnovali misionari Družbe sv. Josipa u Mill Hillu prije 53 godine i dali mu ime Vrtić i osnovna škola sv. Josipa Biskupije Ngaoundere. Svetog Josipa nam je i naša blažena majka osnivateljica ostavila kao zaštitnika i čuvara svih samostana, po uzoru svete majke Terezije iz Avile. Svijet je to malog Murada, djeteta muslimanske vjere, koje gledajući dugo cvijet ljiljana pita: „Sestro, je li zaista istina da je dobri Bog stvorio ovaj cvijet?“ i na potvrđan odgovor nastavlja:

Kreativna hrabrost svetog Josipa

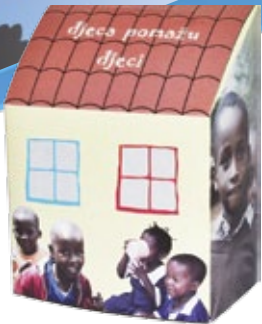
„Kako je onda tek naš Bog lijep!“ Svijet je to djece koja polaze katehezu i Dylan zapita: „Je li Isus stvarno uvijek s nama?“ i na kimanje glave pomiče sebe i sestru te govori: „Pomaknite se malo da Isus sjedne između nas.“ Svijet je to djece i siromaha koji trpe ratove, glad, malariju, tifus te mnoštvo bolesti, no koji su svjesni da Isus pati zajedno s njima, koji je Bog ljubavi, naš Bog i koji nam u Mt 25, 40 jasno govori da što god učinimo malenima i potrebitima, njemu smo učinili.

Kad sam odlazila iz toga i takva svijeta Kameruna u svijet domovine, rekla mi je sestra odgovorna za misiju: „Nemojte zaboraviti Kamerun!“, ma što god to značilo. Dakle, tko jednom uđe u svijet Afrike, ne može zaboraviti radost i ljubav kojom živi taj svijet! Jedan dio mogeg srca je zauvijek ostao ondje. Sad je to svijet molitve za sve, ali i svijet čuda sv. Josipa, koja čini po mnogo dobrih ljudi koji još uvijek svojom molitvom i žrtvom daruju djecu u Tibatiju. Zahvaljujući njima, sestre i dalje mogu pripremiti topli obrok za djecu u vrtiću, platiti školarinu i liječenje siromašnoj djeci te pomagati potrebitima.

Najveće čudo svetog Josipa je brigga za kupnju zemljišta s kućom na 1569 m² za dogradnju dječjeg vrtića, a koje se nalazi uza zid vrtića. Na veliku radost djece u misiji i svih nas,

bio je dobrih ljudi koji su darovali svoj dar. Kupili bi poneku uspomeću koju su sestre izrađivale, poput lijepih krunica, živog cvijeća u košaricama od papira, ukrasa za Božić i Valentinovo itd. Na zemljištu bi se trebale izgraditi četiri velike učionice i djeca bi mogla biti u manjim skupinama – jer sad je 60-ero djece u skupini, a istovremeno bi ostalo prostora i za dječje igralište. Nastavljamo moliti sv. Josipa, „kojega resi kreativna hrabrost“, kako ga je lijepo opisao papa Franjo u *Patris corde* (4), da i to ostvari na svoj tih, ali stvaran način.

I da, na dobro se svi brzo naviknemo! Sada zaista ne trebam razmišljati koju vodu mogu piti niti ći po vodu na bunar u Malarbu, udaljen 4 km, s 30 kanistara od 25 litara, koje treba napumpati nogom, niti trebam čistiti i puniti petrolejku, niti ložiti drva za vatru, niti paziti na ubode komaraca, štipavaca ili zmija, i još toliko niti i niti... Sada u ovom svijetu i svijetu djece i stanovnika Kameruna svi zajedno molimo za mir, za sve koji su stradali u potresima Turske i Sirije. Molimo da se sveti Josip i opet onako tiho pobrine za sve potrebite, umorne, stradale i bolesne... To je život ljubavi, koji se uvijek prelijeva po zagovoru sv. Josipa u naš svijet, a po dobroti ljudi u prekrasan svijet misija.

ZA MISIJE I MISI-ONARE:

Mirko Lončar 300 eur * Vlč. Bono Tomić 50 eur * Don Branimir Bevanda 100 KM * Siniša Skočibušić 50 KM * Kata Krajina 30 KM * N. N. 300 KM * Samostan Sv. Klare, Brestovsko 100 KM * Vanja Dijak 30 KM * Župa Sv. Mihovila arkandela, Ovčarevo 250 eur * Anto (Franjo) Jurić 30 KM * Zrinka Drmić 50 KM * Zoran Bubalo 100 KM * Marija Luburić 20 KM * Župa Presvetog Trojstva, Krapinske Toplice 15 EUR + 20 EUR + 15 EUR + 10 EUR * Sestre Benediktinke, Rab 15 EUR * Anka Sušanjanj 13,27 EUR * Sanela Kučar 13,27 EUR * Aleksandar Đura 135 EUR * Alen Muratović 20 EUR * Nikola Tomašević 200 EUR * Mirjana i Vjeran Ivošević 20 EUR * Josip Lončar 13,27 EUR * Dubravka Trgovec 7 EUR * Ante Matković 7 EUR * Bosmattom d.o.o. 265 EUR * Darinka Gatara 8,63 EUR * Mijo Tolj 30 EUR * Luka Nikić 50 EUR * Ivo Anić 200 EUR * Marija Križek 13,27 EUR * Kata Zubak 6,64 EUR * Marija Peček 300 EUR * Petar Ilkić 150 EUR * Iva Kolar 20 EUR * Sandro Jakopčević 41 EUR * Ivana Josipović 13 EUR * Tomislav Čubelić 40 EUR * Jerko Vuleta 34,51 EUR * Nikolina Štimac Puž 6,64 EUR * Tomislav i Dragica Ivošević 20 EUR * Eleonora Diviki 6,64 EUR * N.N. 8 EUR * Ivo Marušić 15 EUR * Dominikanski samostan Sv. Dominika, Dubrovnik 500 EUR * Gordana Radošević 7,50 EUR * Vinko Klarić 50 EUR * Marinko Hudolin 25 EUR * Jadranka Bačić-Katinić 13,27 EUR * Kata Sabelja 13,27 EUR * Ivica Bradara 19,91 EUR * Danijel Krizmanić 40 EUR * Zdenka Podhraški-Relja 4 EUR * Zdravko Kordić 50 EUR * Josip Rajčić 6 EUR + 6 EUR * Branka Maslač 30 EUR

ZA GLADNE, BOLESNE, GUBAVE I NAJPOTREBITIJE:

Anica Čurić 100 KM * Eleonora Rašić 50 KM * Jasna Stojkić 30 KM * Adrijana Katavić 10 KM * Vera Čargonja 80 EUR * Marijana Maleš 10 EUR * Ivan Ivaković 50 EUR * Marica Vrtarić 6,64 EUR * Branko Dragojević 40 EUR * Pero Petanjak 14 EUR * Zoja Zubčić 13,27 EUR * Goran Šipek 6,64 EUR * Zrinka Pulić 66 EUR * Kornelija Petra Balog 4 EUR * Davorica Šimanović 20 EUR * Ivan Del Vechio 39 EUR * Tomislav Skroza 30 EUR * Anđela Barić 30 EUR * Zoja Zubčić 10 EUR * Zrinka Bačmaga 25 EUR * Veronika Radić 50 EUR * Željka Vodopija 26,54 EUR * N.N. 8 EUR * Gordana Radošević 7,50 EUR * Josip Kordić 20 EUR * Dubravko Dujmić 20 EUR * N.N. 40 EUR * Dušanka Tadić 30 EUR * Marko Rimac 400 EUR * N.N. 100 EUR * Anđela Barić 30 EUR *

SV. DJETINJSTVO – ZA DJECU U MISIJAMA – MISIJSKE KUTIJE:

Iz župe Živinice: Drago i Milena Jurić 349 KM + 10 eur * Robert i Danijel Kulić 86,45 KM * Zlatko Tadić 51 KM * Zvonko Pavić 37,70 KM + 1,50 eur * Slavša Andrić 13,45 KM + 4 eur * Ilija Andrić 30,95 KM * Marija i Anamarija Lasić 100,40 KM * Iz Vrhbosanske nadbiskupije: Župa Presvetog Trojstva, Novi Travnik 800 KM + 300 eur * Župa Prozor 5.065 KM * Župa Haljinići 150 KM * Župa Breške 400 KM * Župa Dragunja 1.000 KM * Župa Brčko 820 KM * Djeca iz župe Odžak 634,70 KM + 142 eur * Župa Sv. Stjepana, Čerin 7.140 KM + 800 eur * Djelatnici OSA-e BiH 570 KM * Župa Bl. Alojzija Stepinca, Kutinska Slatina 120 EUR * Tomislav Mršić 50 EUR * Božica Pratnemer 6,64 EUR * Marija Galić 10 EUR * Marija Nikolić 10 EUR * Marija Cerčić 66,36 EUR * Igor Končurat 15 EUR *

DJELO SV. PETRA – ZA ŠKOLOVANJE SVEĆENIKA U MISIJAMA:

Ivana Čilić 20 KM * Benedikt Pehar 100 KM * Stjepan Harča 24 EUR * Janko Krznarević 132,72 EUR * Dubravko Tandarić 55 EUR * Nikola Crnković 130 EUR * N.N. 8 EUR * Tomislav Bilić 19,91 EUR * Dušanka Tadić 30 EUR *

ZA GLADNU I BOLESNU DJECU:

Marko Valjan 50 eur * Dragun i Nevenka Barišić 50 eur * Frano Radovac 50 KM * T. K. 30 KM * N. N., Aladinići 220 KM + 70 eur * Jozo Hrkać 50 KM * Dubravko Tandarić 130 CHF * Biserka Mandić 20 EUR * Vesna Hećimović 20 EUR * Petar Čirko 13,27 EUR * Ivica Filipović 90 EUR * Ante Čurić 20 EUR * Blagoje Kordić 13,27 EUR *

ZA ŠKOLOVANJE DJECE U MISIJAMA:

Robert Andrić 200 KM * N. N., Neum 40 KM * Anđela Mihaljević 200 KM * Ivanka Doko 25 KM * N. N., Žepče 50 KM * Komping d.o.o., Vitez 50 KM * Josip Trbara 66,36 EUR * Vesna Lukić 100 EUR * Dario Maradin 13,27 EUR * Magda Vlahović 9,29 EUR * Stjepan Vuzem 30 EUR * Jasminka Jug 7 EUR * J. Zrno 3,98 EUR * Tomislav Skroza 30 EUR * Danica Humek 5,30 EUR * Niko Pilipović 30 EUR * Anica Keškić 20 EUR * Stevo Horvat 14 EUR * Antonieta Težak 15 EUR * Mihael Popinjač 15 EUR * Jozefina Žagarac 200 EUR * Anđela Mrvelj 13,27 EUR * Ljerka Haramija 25,75 EUR * Ruža Turk 6,64 EUR * Vesna Erdec 9,95 EUR * Nada Vuković 6,64 EUR * Anđela Svoboda 6,64 EUR * Danica Kristić 13,27 EUR *

ZA BUNARE U MISIJSKIM ZEMLJAMA:

Pero Petanjak 8 EUR * Tomislav Skroza 30 EUR * Sandro Jakopčević 41 EUR * Petra Baučić 28 EUR *

ZA MISIJE I GLADNE U TANZANIJU:

Marija Budimir 20 KM * Borislava Kamšigovska-Šarić 5 KM * Ivan Šarić 10 KM * Jelkica Štironja 15 EUR * Robert Skejić 20 EUR * Marija Zečić 6,64 EUR * Sajda Golubović 110 EUR * Gordana Štorić 50 EUR * Gordana Čatić 3 EUR * Snježana Mikec 13,50 EUR * Marija Mateša 30 EUR * Anja Zoričić 13,27 EUR * Mila Purišić 3,98 EUR * Veronika Škegro 6,64 EUR * Pamela Banovac 6,64 EUR * Anita Mikec 13,27 EUR * Ivo Hrga 6,64 EUR * Marijana Vilić 6,64 EUR * Martina Oravec 15,93 EUR * Zrinka Kelava 6,64 EUR * A. Rimac 13,27 EUR * Josip Spajić 6,64 EUR * Eva Damjanović 13,27 EUR * Mira Bakula 50 EUR * Tihana Martinović 2,65 EUR *

ZA MISIJE I GLADNE U BENINU:

Kristina Jurković 25 EUR * Dubravko Abramović 100,87 EUR * Vikica Šalić 40 EUR * Apriori d.o.o. 100 EUR * Iva Miličević 26,54 EUR * Marija Horvat 6 EUR * Dubravka Pavišić 6 EUR * Slavica Bilandžić 13,27 EUR * Anica Josić 26,54 EUR *

ZA MISIJE I GLADNE NA MADAGASKARU:

Milan Poljak 30 EUR *

ZA MISIJE I GLADNE U BURUNDIJU:

Nada Hrga 39,82 EUR *

ZA MISIJE I GLADNE NA HAITIJU:

Školske sestre franjevke, Hercegovacke provincije, Sarajevo 200 KM * Svećenik iz Bosne 2.000 eur * Nikolina Petrović 5 KM * Božo Lovrić 10 KM * N. N. svećenik Vrhbosanske nadbiskupije 500 KM * Marina Spaić 13,27 EUR * Anka Dužnović 7 EUR *

ZA MISIJE I GLADNE U EKVADORU:

Lucija Čurić 27 EUR *

ZA MISIJE I GLADNE U KAMERUNU:

Milka Brekalo 100 EUR * Franjo Trojnar 15 EUR * Agneza Kovačić 39,82 EUR *

ZA MISIJE I GLADNE U RUSIJI:

N.N. 8 EUR *

ZA MISIJE I GLADNE U BOLIVIJU:

Zorka Ivandić 200 KM * Siniša Skočibušić 50 KM * Milijana Glavinčić 200 KM * Ivana Juroš 30 KM * Ivan Prskalo 20 KM * Župa bl. Alojzija Stepinca, Orašje 300 KM * Zrinka Dobrić 42 EUR *

ZA MISIJE I GLADNE U UGANDI:

Svećenik iz Bosne 4.000 eur * S. B., Zenica 20 KM * N. N., Vijaka 20 KM * N. N., Sarajevo 20 KM * Iz Vrhbosanske nadbiskupije: Župa Čardak 1.180 KM + 285 eur * Župa Crkvice, Zenica 1.312 KM * Župa Srednja Slatina 195 KM * Župa Potočani 250 KM * Župa Briješće, Sarajevo 50 KM * Vlč. Marko Stipić 680 KM * Marica Tabak 100 KM * T. K. 30

KM * Andrea Bikić-Stanković 100 eur * Dejan Bikić 100 eur * Safet i Marinka Bikić 100 eur * Bojan i Dragica Bikić 100 eur * Željko Kaurinović 100 eur * Kaja i Anto Kuntić 130 eur * Dragutin Ivanković 150 eur * Anto i Marina Kovačević 150 eur * Marica Čubel 150 eur * Verica Mišanović 400 KM * Ivan Ivaković 50 EUR * Maja Marija Prelec 5 EUR * Preč. Josip Kuhtić 150 EUR * Štefica Palošika 26,54 EUR * Jelena Kvesić 100 EUR * Antonija Tangar 50 EUR * Matilda Mladin 30 EUR *

ZA MISIJE I GLADNE U GANI:

Ivanka Vidović 200 KM * Milan Poljak 30 EUR *

ZA MISIJE I GLADNE U KENIJI:

Jelkica Štronja 15 EUR *

ZA MISIJE I GLADNE U PERUU:

Violeta Ljubić 20 KM *

ZA MISIJE I GLADNE NA SALOMONSKIM OTOCIMA:

N.N. 8 EUR * N.N. 8 EUR * Božo Lončar 15 EUR *

ZA MISIJE I GLADNE U DR KONGU:

Mladen Radoš 100 KM * Zdenka Matmuza 100 KM * Janja Rimac 100 KM * Ivanka Rimac 100 KM * Eleonora Rašić 50 KM * Mato Josić 30 EUR * Dario Časar 25EUR * Srećko Botrić 30 EUR * Marija Vuković 20 EUR * Mladen Crneković 15 EUR * Mato Josić 30 EUR * Marija Barić 2,70 EUR * Lidija Petrač 9,29 EUR * Đurđica Jagarinec 10 EUR * Stane Radulović 7 EUR * Nikola Horvat 13,27 EUR * Vesna Mohorovičić 11 EUR * Ivan Vrbanić 200 EUR * Marija Daniela Krnić 135 EUR * D. Delić 31,85 EUR * Specijalistička ginekološka ordinacija dr. Biljana Tabak 13,28 EUR

ZA MISIJE I GLADNE U ZAMBIJI:

Siniša Skočibušić 50 KM * Marija Bartošek 40 EUR + 40 EUR *

ZA MISIJE I GLADNE U RUANDI:

Jurica Benzon 110 EUR * Srećko Botrić 30 EUR * Marija Barić 2,70 EUR * Ružica Hrkać 25 EUR * Zoran Zorica 13,27 EUR * Romano Tripalo 20 EUR * Marija Bartošek 40 EUR + 40 EUR * N.N. 14 EUR *

ZA SVETE MISE U MISIJAMA:

Župa Sv. Ivana Krstitelja, Podmilačje 21.700 KM * Franjevački provincijalat Bosne Srebrene 28.000 KM * N. N., Neum 60 KM * Stana Švarc 350 EUR + 700 EUR * Mihael Zubolja 350 EUR * S.M. 350 EUR * S.M. 70 EUR *

ZA AKCIJU MIVA – MISIJSKA VOZILA:

Župa Uznesenja BDM, Prisoje 690 KM * Iz Vrhbosanske nadbiskupije: Župa Vogošća 42,00 KM * Župa Garevac 450 KM * Župa Potočani 400 KM * Župa Driječna 520 KM * Župa Gračac 500 KM * Župa Novi Šeher 530 KM * Župa Brčko 560 KM * Župa sv. Jakova apostola, Šibenik 550 EUR * Marija Cikojević Klasić 13,27 EUR * Luca Radman 2,65 EUR * Natko Blagojević 13,27 EUR * A. Harča 2,65 EUR *

AKCIJA „VODA ZA ŽIVOT“:

Andreja Premerić 15 EUR *

MISIJSKA KRIŽALJK – OŽUJAK 2023.

Radosna vijest	Hitro	Muško ime	Ral zemlje (eng.)	Vrsta alkohola (eng.)	Odvajanje od obale	Isprazniti (lat.)	Žensko ime	Inicijali hrvatskog nogometaša	Europ. jurnal. observatory	Zapovjednik satnije	Tona		Vrijeme pripreme za Uskrs
Gospodinovo najveštenje												Kalcij	
Recitiranje kojeg djela											Ne (eng.) Grč. slovo		
Rana misa u došašću								Opiranje Kuća za goste					
Osobna zamjenica				Subotica Okupljanje			Vodik Post scriptum		Konci Planina u BiH				
			Snoplje								Prvo slovo glagoljice Luk (eng.)		
			Inicijali hrv. košarkaša		Brzo okupljanje Gradon. Vukovara							Metar Hrvatski političar	
			Unića				Ona (lat.) Istok (str.)			Korozija Italija			
			Čista srijeda										

Rješenja iz prošlog broja: KORIZMA, ISUS, STEPINAC, PEPELNIC.

Prije 45 godina, na Veliki petak, 24. ožujka 1978., sada sveta Majka Terezija u pratnji sluge Božjega oca Ante Gabrića posjetila je Nacionalno svetište svetog Josipa u Karlovcu.

U spomen-knjigu upisali su ovo:

Ljubimo jedan drugoga kao što je Isus ljubio nas – da po toj ljubavi postanemo sveti – kao što je naš Nebeski Otac svet. Molite za nas i naše siromahe.

M. Tereza

Isuse, sve za Tebe i duše! Daj mi snage do križa! Uz blagoslov dragoj župi sv. Josipa i uz preporuke u molitve.

O. Ante Gabrić

Djelić govora sv. Majke Terezije:

Vidite, mi ne znamo što je glad. Mi ne znamo što su bolovi gladi, ali ja sam vidjela malu djecu kako umiru jer nemaju samo jednu šalicu mlijeka. Ja sam vidjela majke kako trpe strašne boli jer im djeca u rukama umiru od gladi. Nemojte zaboraviti! Ma ne zahtijevam novca. Ja hoću da vi date od sebe žrtvu. Da žrtvujete nešto što biste mogli uzeti za sebe. Jednog dana došla je jedna bogata gospođa, pa kaže da bi joj najteže bilo odreći se bogatih sarija: „Moj sari je 1000 rupija. Ja hoću raditi s vama, ali zapamtite, ja jako volim skupocjene sarije.“ Ona je počela sa sarijem, pa sam i ja morala početi sa sarijem. „Vidite“, rekla sam joj jer svaki mjesec kupuje novi sari, „vi kupite sari od 800 rupija, a 200 rupija dajte našim siromasima! Onda svaki mjesec po 100 rupija manje, manje, manje, dok dodete do 100 rupija mjesečno za sari.“ Ona je tako i učinila i došla mi reći da sada kupuje sari od 100 rupija. Rekla mi je da joj je najveća žrtva bila kad je učinila prvu žrtvu u životu, to jest kad je kupila sari od 800 rupija, a 200 rupija dala siromahu. Kaže: „Ja sam sad došla da vam se zahvalim da ste mi dali nešto u mojem životu jer moj je život sada sasvim drugačiji. Sad ja zaista znam što je radost.“

Nacionalnoj upravi Papinskih misijskih djela u RH uplatu možete izvršiti u pomoću prikazanog koda koristeći aplikaciju mobilnog bankarstva. Skeniranjem ovog koda aplikacija će automatski učitati podatke potrebne za uplatu, ali iznos i svrhu uplate možete i samostalno promijeniti.